

Poslední soud v kauze Babice

Svědectví pamětníků tragických událostí z roku 1951
archivními dokumenty doplnil a redakčně upravil

Milan Krejčířík

„A my, komunisté, se učíme z babického hrozného zločinu, učíme se ještě více nenávidět třídního nepřítele, učíme se ještě lépe bít ho, a zároveň se učíme ještě více milovat dílo socialismu, které budujeme. Ať se vzteká nepřítel. Ať zuří a běsní.“

Drahomír Bárta

„V dalších dnech, týdnech a měsících po 2. červenci roku 1951 pokračovalo rozsáhlé zatýkání, monstrprocesy, popravy a vysídlování. Násilí a teror, které komunistická moc v jihomoravském regionu rozpoutala, je možné srovnávat jedině s akcemi nacistů v Čechách po atentátu na Heydricha.“

Adolf Rázek

Praha 2009

ISBN 978-80-254-6527-1

Prolog

V létě roku 2007 jsme se sešli s několika bývalými spolužáky na lesním statku Věry Petrové-Šmerkové v Ohrazenici. Studovali jsme společně na gymnáziu v Moravských Budějovicích a v roce 2007 uplynulo od našich maturit padesát šest let. Na setkání nás přijelo jen třináct, a jak už to při podobných příležitostech bývá, vzpomínali jsme, vyprávěli, bavili se, popíjeli víno, až došla řeč i na dramatické události roku 1951.

V roce 1950 mi bylo osmnáct, a podobně jako je tomu u většiny mladých tohoto věku, politika nebyla ve středu mých zájmů, nicméně to, co se v mém okolí odehrávalo, se nedalo přehlédnout a přispělo to k tomu, že jsem o ní začal více přemýšlet a postupně si uvědomovat, že něco není u nás v pořádku. V té době už byly státní hranice neprodyšně uzavřeny, české a slovenské zahraniční vysílání bylo rušeno stejně jako za nacistické okupace. Od konce války uplynulo teprve pět let a vzpomínky na tu dobu byly dosud živé. Pak začaly monstrózní politické procesy s desítkami let vězení a popravami významných osobností. Rodiče nezakrývali, že soudy jsou vykonstruovaným politickým divadlem k zastrašení veřejnosti a rozsudky smrti justičními vraždami. Ale v osmnácti si člověk myslí, že už je dospělý, že má svůj vlastní rozum, a když se ho události bezprostředně nedotýkají, na názory rodičů moc nedá.

Politické události mě ale nakonec dostihly. V Moravských Budějovicích byl v roce 1950 veden veřejný proces se skupinou mladých lidí, mezi nimi byli i čerství absolventi gymnázia. Žáci vyšších ročníků gymnázia se ho museli povinně zúčastnit. Většinu obžalovaných jsem osobně znal, rozsudky byly šokující. V šestnácti případech byl udělen trest odnětí svobody na 10 až 25 let. Živě si vzpomínám na Drahomíru Křížkovou. Byla o málo starší než já – dostala 14 let. Nezvykle tvrdé tresty vynesl soud za to, že skupina chtěla, aby v Československu byly vypsané nové svobodné volby pod kontrolou OSN.

Zlomovým okamžikem se pro mne stal květen 1951. Do maturitních písemek zbýval asi týden, když se proslýchlo, že někteří spolužáci nebudou připuštěni k maturitě pro svůj údajný »buržoazní původ«. Byl jsem zděšen. Měl jsem ještě v živé paměti válečnou dobu, kdy nacisté zakazovali studium pro »nevyhovující rasový původ«, nyní ho komunisté zakazovali pro »nevyhovující třídní původ«. Myslel jsem si, že je to fůma. Nevěřil jsem, že by něco takového bylo možné. Všichni jsme se dobře znali, byli jsme v podstatě stejní, měli jsme podobné názory na život, byli jsme mladí a věřili ve spravedlnost. Příští dny ukázaly, že to fůma nebyla. Poslední den, na konci poslední vyučovací hodiny před nástupem na maturitní »svatý týden«, bylo sedmi studentům oznámeno, že nebudou maturovat. Ze školy byli doslova vyhozeni bez jakéhokoliv odůvodnění.

Za několik týdnů došlo k tragickým událostem v Babicích, při nichž byli zavražděni místní veřejní činitelé. Začalo masové zatýkání, domovní prohlídky, výslechy, represe, vysoké tresty, popravy a vysídlování rodin. Tvrdé tresty dopadly na řadu mých známých, ale nejvíce zasáhly rodinné příslušníky a blízké příbuzné nedávno vyhozeného spolužáka Stanislava Nahodila.

Když mi Věra řekla, že v Ohrazenici žije pan *František Trojan*, poslední z odsouzených v kauze Babice, zbystril jsem pozornost. Těch přímých svědků už mnoho nežije. Navíc pan Trojan byl odsouzen až v roce 1958, tedy 7 let po střelbě v babické škole. Proč za tak dlouho? Vyslovil jsem přání, zda bychom ho nemohli navštívit a Věra souhlasila.

Předehra

Po druhé světové válce byla v Československu situace pro komunisty velmi příznivá. Pod dojmem »mnichovské zrady«, válečných hrůz a v euforii z vítězství nad nacistickým Německem, se spojenectví se Sovětským svazem zdálo mnoha lidem přirozené. Byli ochotni zapomenout na to, že Stalin a Hitler se dlouho vzájemně obdivovali, že oba kolektivistické »socialistické« režimy se v mnohém podobaly, že začátek druhé světové války – vojenské přepadení Polska a jeho rozdělení mezi Německo a Sovětský svaz, bylo předem tajně dohodnuto. Svou roli jistě sehrála i romantická iluze, že Rusové, jako největší slovanský národ, mohou Čechy a Slováky v budoucnu ochránit před »výbojnými« Němci a »nespolehlivým« Západem, ale nepochybně nejvíce zapůsobila propaganda, kterou měli po válce komunisté plně pod kontrolou a veřejnost silně ovlivňovali. Snažili se vytěžit politický kapitál ze zahájení odsunu českých Němců a přesvědčit veřejnost o nekompromisním postoji k této otázce. „*Podaril se nám za pomoci SSSR historický čin, že jsme vyhnali odvěké nepřátele z naší vlasti,*“ hřímal ministr informací Václav Kopecký na náměstí v Chomutově.¹ V rozjitřené poválečné atmosféře měla tato politika úspěch. Podporu získala nejen u dělníků, ale také u rolníků, zejména u těch, kteří dostali od ministerstva zemědělství (řízeného komunisty) půdu zabavenou vyhnáním Němcům. Rozsah vyvlastnění majetku byl obrovský. Odešlo přibližně dva a půl milionů Němců a na jejich místa se nastěhovali Češi. Vezmeme-li ještě v úvahu tradiční předválečné sympatie levicově orientované české inteligence (spisovatelé, architekti, výtvarní umělci, herci), pak vítězství komunistů v prvních poválečných volbách v roce 1946 nemohlo být příliš velkým překvapením.

Většina z těch, kteří komunisty volili, uvěřila jejich propagandě, že v Německu selhal kapitalismus a že socialismus může být lepší alternativou. Socialismus chtěly tehdy všechny politické strany Národní fronty, i když měly o něm odlišné představy. Komunisté slibovali ve volebním programu, že zajistí ochranu drobného a středního soukromého podnikání a zabezpečí ochranu soukromého majetku. Lidé měli dobré i špatné zkušenosti s předválečným demokratickým Československem, a chtěli změnu, ale neočekávali, že komunistická strana chce v zemi potlačit demokracii a nastolit podobný totalitní režim, jako byl právě ten poražený, nacionálně socialistický, netušili, že čelným funkcionářům komunistické strany jde pouze o jedinou věc – získat absolutní moc, aby mohli zlikvidovat své politické odpůrce a v zemi neomezeně vládnout.

Komunisté porušovali platné zákony již od roku 1945 a za své nezákonné praktiky byli na půdě parlamentu kritizováni zejména poslanci Československé strany národně socialistické a Československé strany lidové. Už v listopadu 1945 upozorňoval poslanec Ota Hora na nezákonné vytváření Sboru národní bezpečnosti (SNB) a ozbrojování závodních složek (základ pozdější Lidové milice). Bývalí policisté a četníci byli propouštěni, bez ohledu na svou odbornost, zkušenosti a morální kvality, které prokázali statečností v boji za osvobození republiky. Do SNB byli přijímáni lidé jen podle stranické legitimace, bez patřičné kvalifikace, morálního kreditu, a vyskytly se i případy, že se tam dostali lidé s kriminální minulostí.²

1 Rudé právo, 20.1.1946, Koncem ledna zahájíme odsun Němců. Projev ministra informací Václava Kopeckého v Chomutově.

2 Projev poslance Československé strany národně socialistické Oty Hory v Národním shromáždění dne 21. 11. 1945 (DOKUMENT 1).

Když se komunistům v únoru 1948 podařilo obsadit všechny významné vedoucí funkce, začali neprodleně svůj záměr realizovat. Jako houby po dešti vznikaly po celé zemi *»akční výbory«*, řízené přímo komunistickým ministrem vnitra Václavem Noskem. Přípravovaly komunistům půdu pro převzetí moci na nižších úrovních, vytvářely podmínky pro vznik základních organizací komunistické strany a sítě důvěrníků-informátorů. Bezprostředně po únorovém puči obsadila ozbrojená složka komunistické strany *»lidové milice«* sekretariáty nekomunistických stran, v nichž radikální levicové menšiny spolu s komunisty zakládaly akční výbory s úkolem *»očistit«* strany od *»reakčních živlů«*. Počet členů nekomunistických stran byl silně zredukován. Lidé, kteří dávali najevo své výhrady k postupu komunistů, byli odstraňováni z vedoucích a veřejných funkcí, čistky probíhaly v armádě, na vysokých i středních školách. Protikomunistické demonstrace byly tvrdě potlačovány, nejméně 25 000 občanů odešlo do exilu.

Únor 1948 učinil konec soudcovské nezávislosti. Ministr spravedlnosti Alexej Čepička prohlásil, že lidově demokratický řád neuznává dělbu státní moci na zákonodárnou, výkonnou a soudní, protože *»zdrojem veškeré moci ve státě je lid, který si nejen zákony dává, nýbrž i sám zákony vykonává«*.³ Klement Gottwald to řekl ještě pregnatněji: *»Soudce musí soudit podle zákona s přihlédnutím k mínění lidu a stanovisku vlády«*.⁴ Dopadlo to tak, že o rozsudcích se rozhodovalo předem na stranických sekretariátech.

První politické procesy začaly už v dubnu a květnu 1948 obžalováním předáků slovenské Demokratické strany – byli obviněni z *»protistátního spiknutí«*. Poslanec Ota Hora, známý svou kritikou nezákonných komunistických praktik na půdě parlamentu, byl 5. května 1948 zbaven imunity a měl být souzen,⁵ ale podařilo se mu včas uniknout do zahraničí. V květnu 1948 byl zatčen generál Heliodor Píka a obžalován, že během války sabotoval v zájmu britských služeb akce československého armádního sboru v Sovětském svazu. V červnu 1949 byl popraven. Následujícího roku, v červnu 1950, byli v inscenovaném politickém procesu odsouzeni k trestu smrti česká politička JUDr. Milada Horáková, štábní strážmistr SNB Jan Buchal, spisovatel, literární kritik, historik a novinář Závěš Kalandra a majitel dolů JUDr. Oldřich Pelcl. Tento politický proces se stal prvním *»mediálním soudním představením«*. V tisku, rozhlasu a filmovém týdeníku byl průběh podrobně komentován. Začaly se objevovat *»dopisy pracujícího lidu«*, které žádaly soud o trest smrti pro *»nepřátele socialismu«*.

Je pochopitelné, že část obyvatel, proti kterým směřovaly represe, se snažila bránit. Odpor proti totalitnímu režimu byl vyjadřován nejrůznějšími způsoby a jedním z nich byly akce namířené proti stoupencům násilím zaváděného politického a ekonomického systému za použití zbraní. Přípravou odboje proti totalitní moci začala i tragédie, ke které došlo v Babicích u Moravských Budějovic.

3 Politické procesy, Komise III, Informace 37, SÚA, Archiv ÚV KSČ.

4 Gottwald Klement, Za socialistický stát, za socialistické právo, Praha 1950, s. 79

5 Ústavodárné Národní shromáždění republiky Československé, 5. zasedání, 1233. Zpráva výboru imunitního. Žádost krajského soudu trestního odd. XXIX. v Praze o souhlas s trestním stíháním poslance Oty Hory

Rudá spravedlnost

Komunisté nastolili v zemi »*diktaturu proletariátu*«. Ve jménu »*třídního boje*« neváhali využívat všech dostupných prostředků pro dosažení konečného cíle – »*likvidovat buržoazní třídu*« – včetně porušování svých vlastních zákonů. Pronásledování politických odpůrců, jejich vyhazování ze zaměstnání a škol bylo v přímém rozporu s tehdy platnou ústavou, která zaručovala rovnost všech občanů před zákonem, právo na vzdělání a právo na světový názor. Ústava dokonce zaručovala také právo soukromě podnikat a nedotknutelnost soukromého vlastnictví drobných a středních podniků do padesáti zaměstnanců.

Ústavní zákon č. 150/1948 Sb. schválený Národním shromážděním 9. 5. 1948

Práva a povinnosti občanů

Rovnost

§ 1

(1) *Všichni občané jsou si před zákonem rovni.*

(2) *Muži a ženy mají stejné postavení v rodině i ve společnosti a stejný přístup ke vzdělání i ke všem povoláním, úřadům a hodnostem.*

Svoboda majetková

§ 8

V mezích obecných právních předpisů může každý občan nabývat na kterémkoli místě Československé republiky nemovitosti i jiného majetku a vykonávat tam výdělečnou činnost.

Ochrana rodiny a mládeže

§ 11

(2) *Původ dítěte nesmí být jeho právům na újmu.*

Právo na vzdělání

§ 12

(1) *Všichni občané mají právo na vzdělání.*

Svoboda svědomí a vyznání

§ 15

(1) *Svoboda svědomí se zaručuje.*

(2) *Světový názor, víra nebo přesvědčení nemůže být nikomu na újmu, nemůže však být důvodem k tomu, aby někdo odpíral plnit občanskou povinnost uloženou mu zákonem.*

§ 16

(1) *Každý má právo vyznávat soukromě i veřejně jakoukoli náboženskou víru nebo být bez vyznání.*

Svoboda projevu a ochrana kulturních statků

§ 18

(1) *Svoboda projevu se zaručuje.*

§ 20

(1) *Každý má právo uvádět své názory a výsledky své tvůrčí duševní činnosti v obecnou známost a je jakýmkoli způsobem rozšiřovat a předvádět.*

Hospodářské zřízení

§ 158

(1) *Soukromé vlastnictví drobných a středních podniků do 50 zaměstnanců je zaručeno.*

Bez ohledu na platnou ústavu vydali komunisté neblaze proslulý *Zákon na ochranu lidově demokratické republiky* č. 231 ze 6. října 1948 a nový trestní řád a trestní zákon č. 87/1950 Sb. Ministr spravedlnosti JUDr. Štefan Rais o něm na poradě k jeho zavádění prohlásil, že „nejpodstatnější změnou je, že nový trestní zákon vytváří prokurátora zcela nového typu. Prokurátor nesmí, jak tomu bylo dříve, čekat, co mu bezpečnostní orgány předloží k rozhodnutí, nýbrž musí být ústřední osobou celého přípravného řízení...“ Dále vysvětlil i úlohu prokurátora jako režiséra představení, nazývaného hlavní líčení: „...Prokurátor a soud po podání žaloby se musí postarat o řádnou přípravu procesu. Jestliže celé přípravné řízení se musí dít podle plánu, ve kterém se stanoví mravní a politická základna celého případu, platí to tím více pro hlavní líčení... jak prokurátor, tak soud se musí řídit tím, že průběh hlavního líčení má vychovávat občany k ostráživosti vůči nepřátelům pracujícího lidu a socialistické výstavby státu...“⁶

Podle těchto zákonů se stala každá politická aktivita proti komunistické straně a »lidově demokratickému zřízení« kriminální činností. Pokus o změnu politického systému byl považován za velezradu a obviněný mohl za něj dostat i trest smrti, za nedovolené spolčování hrozily desetileté tresty vězení. Po celé zemi probíhaly tisíce procesů s odpůrci režimu. Jejich oběťmi se stali duchovní, diplomaté, účastníci nekomunistického odboje (zejména příslušníci západních jednotek), šířitelé tiskovin, vojáci, trockisté, hospodářští činitelé. Obvinění byli trestáni za svůj *třídní původ a politické přesvědčení*. V procesech bylo odsouzeno přes 80 000 lidí a vyneseno 232 rozsudků smrti. V tomto tak zvaném »lidově demokratickém« právním systému si komunistická strana vytvářela sama zákony, sama byla žalobcem, vyšetřovatelem, soudcem, porotou, vězňatelem a katem.

Zákon č. 247/1948 Sb. umožňoval komunistické moci zakládat tábory nucených prací. Byl schválen 25. října 1948 a navazoval na před tím vydaný Zákon na ochranu lidově demokratické republiky. Do pracovních táborů mohla být poslána kterákoliv osoba ve věku 18 – 60 let i bez soudního řízení na dobu 3 měsíců až 2 let. Největšího rozkvětu dosáhly tábory nucených prací v letech 1948 až 1954.

Tábory nucených prací (Archiv bezpečnostních složek): Brno, České Budějovice, Dolní Jiřetín, Dlažkovičky, Gottwaldov, Hodonín, Hřebený, Jáchymov-Nikolaj, Jáchymov-Plavno, Jaroslavičky, Lešany, Lazy u Orlové, Oslavany, Ostrava-Vítkovice, Kladno-Dříví, Kladno-Dubí, Mírov, Pardubice, Příbram, Stárkov, Svätý Jan pod Skalou, Široké Třebčice, Trinec, Uherčice, Valtice, Všebořice, Znojmo.

Navzdory tvrdým represím a propagandě byla většina obyvatelstva tehdy přesvědčena, že komunistická vláda se u moci dlouho neudrží a že bude znovu obnovena demokracie – i za cenu možného ozbrojeného konfliktu za vojenské pomoci ze zahraničí. Jejich naději posilovalo pravidelné zahraniční vysílání do Československa. Od konce války uplynulo teprve pět let a lidé si přáli žít ve svobodné zemi, a tak podobně jako tomu bylo za nacistické okupace, začaly vznikat různé skupiny, které se připravovaly na aktivní odpor proti totalitní moci.

Bylo přirozené, že takové skupiny vznikaly především v oblastech, kde byla silná odbojová aktivita už za druhé světové války, a to byla právě území kolem Jihlavy, Třebíče a Moravských Budějovic. Zpravidla byli v těchto skupinách zastoupeni lidé, kteří měli zkušenosti z protinacistického odboje. Díky dobré znalosti pohraničního území, mohli také pomáhat politickým uprchlíkům při přechodu hranic do Rakouska.

6 Rázek Adolf, StB + justice nástroje třídního boje v akci Babice, str. 160, ÚSTR Praha.

Babická tragédie

Zpráva ČTK: ⁷ „Úřední zpráva o dopadení teroristické skupiny vrahů na Jihlavsku. Dne 2. července byla provedena v obci Babice, okr. Moravské Budějovice, surová vražda tří členů MNV. Dva vyzbrojení bandité vnikli ve 22.30 hod do budovy školy, kde zasedala rada MNV.“

Zpráva dále uvádí, že „dosavadním šetřením bylo zjištěno, že v čele teroristické bandy byl agent západních imperialistů, který byl vycvičen v Bavorsku a nedávno dopraven na naše území, aby v žoldu nepřátel republiky vraždami a teroristickými akty rozvracel pokojnou práci našeho venkovského lidu.“

Při teroristické akci byli zastřeleni řídící učitel *Tomáš Kuchtík* (1898) – předseda Místního národního výboru a Místní organizace KSČ, lesní dělník *Josef Roupec* (1913) – místopředseda Místního národního výboru, člen KSČ, skladník družstva *Jednota Bohumil Netolička* (1918) – pokladník Místního národního výboru, člen KSČ. Střelbou byl dále zraněn tesařský dělník *František Bláha* (1894) – předseda Místního akčního výboru Národní fronty.

Z kriminalistického hlediska nebyla vražda tří lidí řádně vyšetřována. Nebyla provedena jediná balistická expertíza, nebyla určena zbraň, ze které a kým bylo stříleno, tedy nebyl určen pachatel vraždy. Průběh události je znám pouze z výpovědi později zadrženého Antonína Mitysky, která byla podána pod fyzickým a psychickým nátlakem, v rozporu s tehdy platným trestním řádem. Ve středověku se takovému způsobu výslechu říkalo inkvizice.

Babice – místo činu. Vlevo je fara, kde od 1. března 1950 působil římskokatolický kněz Václav Drbola, vpravo je škola, kde byli 2. 7. 1951 zastřeleni tři místní funkcionáři. P. Drbola byl zatčen už 15. 7. 1951 – tedy 18 dnů před teroristických útokem.

⁷ Rudé právo, 6. 7. 1951, roč. 31, číslo 158.

Nejblíže k událostem v Babicích měl můj spolužák *Stanislav Nahodil*. Byl jedním ze sedmi vyhozených studentů, kterým bylo v květnu 1951 zakázáno maturovat na gymnáziu v Moravských Budějovicích pro nevyhovující »*třídní původ*«. Rodiče vlastnili statek v Loukovicích, strýc Antonín Plichta měl velký statek v sousedních Šebkovicích. Stanislav Nahodil se po vyloučení z gymnázia vrátil domů na rodinný statek. Tam ho zastihla 3. července 1951 zpráva o události v Babicích.

„...Vzpomínám si, jak k tomu došlo: toho rána jsme spolu pohrabovali lán po prvním sklizeném obilí a tak jsme si nemohli nevšimnout policejních vozů, přejíždějících sem a tam po cestě kolem nás. Až v poledne jsme se dozvěděli o »masakru« v sousedních Babicích. Týž den začalo vyšetřování i u nás doma, předvolali každého zvlášť, mně jenom nadávali, ale bratr i otec přišli od výsledku s modřinami na obličeji. Bratra Jindry jsem se ptal, jestli je do případu nějak zapleten, ale uklidnil mě, že neudělal nic víc, než že strejdovi Plichtovi doručil dopis od jednoho souseda z naší vesnice. S návrhem, že by možná stálo za pokus zmizet »za kopečky« (vždyť umím trochu německy, trochu francouzsky!), nesouhlasil. Neprovinil se, aby musel utíkat z rodné vlasti. Za tři dny ho večer přijeli zatknout, právě v den jeho 23. narozenin, krátce nato byl obviněn mimo jiné z toho, že se pokoušel v Třebíči vyměnit dolary za koruny (ani neměl představu, jak »tvrdá valuta« vypadá) a odsouzen na třiadvacet let do vězení. Dodnes mám před očima jáchymovský tábor, když jsme ho přijeli poprvé navštívit; chudák máma trpěla při pohledu na stráž se samopaly, hlídající nízké baráky za ostnatým drátem. To jsem ještě netušil, že brzy budu v podobném prostředí i já...“⁸

Dějiště babického dramatu: Obce Babice, Cidlina, Šebkovice a Loukovice.

8 Kabelka Lubomír, Krejčířík Milan, Petrová Věra, Skokan Ladislav a kol., *Opusťte školní budovu*, Moravské Budějovice, 2002, str. 169.

Jeho bratr Jindřich Nahodil o svém zatčení říká (lit. 6, str. 102):

„Dovezli mě do vazby v Jihlavě. Napsali protokol, nikoli podle mé výpovědi, nýbrž jak se jim to hodilo, a opovržlivě mě vyzvali k podpisu. Napsali, že prý jsem vstoupil do protistátní organizace, kterou organizoval Ladislav Malý. Odmítl jsem podepsat, protože to nebyla pravda. Má součinnost byla jen v tom, že jsem nesl z rozkazu Malého jeho dopis četníku Hercíkovi do Okříšek. Nevěděl jsem, o co jde, ani co je v dopisu.

Začali mě mlátit do ubezdrušení. Říkali, že každý podepíše. Podlehl jsem, když hrozili dalším bitím. Pak mě odvedli na celu. Viděl jsem tam na zemi ležet v krvi Antonína Mitysku. Můj strýc Antonín Plichta seděl za stolem s hlavou v dlaních.

Pak jsme se museli své protokoly učit zpaměti. Všichni. Když se někdo vzepřel, byl bit a mučen. Opakovaně zkoušeli, zda ty protokoly umíme odříkat.

Ani jsem se nenadál a byli jsme vedeni k soudu v Dělnickém domě. Tam to šlo jako na drátku. Byli nám přiděleni obhájci, ale neodvážili se něco pro nás udělat. Já byl pak odsouzen k žaláři v trvání 23 let.

O usedlost v Loukovicích jsme přišli.“

Podle protokolů StB byli střelci muži ve škole Ladislav Malý a Antonín Mityška. Před školou pak drželi během akce hlídku sourozenci Antonín a Stanislav Plichtovi.⁹ Po střelbě odešla skupina do Cidliny za Antonínem Plichtou starším, který se již od jara ukrýval na různých místech a informovali ho o tom, co se v Babicích událo. Zkušený odbojář Plichta s teroristickým činem nesouhlasil a odsoudil ho. „*To se nemělo stát,*“ řekl. Oprávněně předpokládal, že vyvolá vlnu represí. Malého skupina potom odešla do Bolíkovíc, kde se ukryla v žitném poli. Proč ale zůstali tak blízko místa činu, necelé dva kilometry od školy v Babicích, neukryli se v okolních lesích a nepokusili se o přechod za hranice?

Od časného rána dne 3. července 1951 probíhaly v Babicích a jeho okolí domovní prohlídky. Při jedné z nich byl v Cidlině objeven v úkrytu Antonín Plichta starší, který při výslechu přiznal, pravděpodobně z obavy o život svých dvou synů, že odbojáři jsou ukryti v prostoru mezi Bolíkovícemi a Čáslavicemi.

Odpoledne byli za pomoci letadla objeveni. Při pokusu o zatčení došlo k přestřelce, při které zahynul nejen Ladislav Malý, ale i Plichtův syn Antonín Plichta ml. (1929) a těžce zraněn a zajat byl i jeho bratr Stanislav Plichta (1931), který zůstal po střelbě ochrnutý.

Průběh celé akce nebyl vyšetřovateli řádně zdokumentován. Ochrnutý Stanislav Plichta později sdělil svému spoluvězni, že po něm a jeho bratrovi střílel Ladislav Malý, který byl posléze smrtelně zraněn příslušníky SNB a milicí. Tuto verzi nevylučují, ale spíše ji potvrzují, pitevní protokoly Malého i Antonína Plichty ml., stejně jako lékařská zpráva po přijetí zraněného Stanislava Plichty do nemocnice.¹⁰

Bezprostředně po teroristickém útoku se po celém kraji rozneslo, že akce byla předem komunisty naplánována. Bylo bezpečně prokázáno, že nejméně 24 hodin před vraždami se začaly do okolí stahovat Lidové milice, SNB, StB a vojsko. Jedna jihlavská vojenská

9 Zpráva o soudním případě proti Antonínovi Mityskovi a spol., archiv MV ČR, f. 02/5, sv. 4, a. j. 45

10 Rázek Adolf, StB + justice nástroje třídního boje v akci Babice, str. 8 – 9, ÚSTR Praha.

jednotka dostala již 1.7.1951 rozkaz přesunout se do Želetavy a vyčkat na další rozkazy (lit. 6, str. 95). Existují důkazy o tom, že jednotka Lidových milicí byla ukryta u Badinů v Milaticích asi 1 km od Šebkovic (Milatice jsou dnes součástí Šebkovic).

O plánované akci zřejmě věděli i šebkovičtí komunisté. Předem informovali člena rady babického Místního národního výboru Huberta Plavce, aby 2. července do rady v Babících nechodil, že se tam něco chystá. Ten uposlechl a tak si možná zachránil život.

Pouhých deset dnů od zavraždění funkcionářů v Babících byl zahájen první ze série inscenovaných soudních procesů. Na nejvyšší stranické úrovni bylo rozhodnuto o navržených trestech ministerstvem vnitra již 10. července, tedy dva dny před zahájením procesu. Nejvyšší stranický sekretariát ve složení Klement Gottwald, Antonín Zápotocký, Viliam Široký a Rudolf Slánský rozhodl, že v prvním procesu v Jihlavě bude vyneseno 7 trestů smrti, odsouzeným bude konfiskován majetek a jejich rodinní příslušníci budou vystěhováni. Za splnění stranického úkolu byli zodpovědní soudruzi JUDr. Štefan Rais a Ladislav Kopřiva.¹¹

Průběh veřejného soudního přelíčení v Jihlavě byl předem naplánován do všech podrobností jako u divadelního představení.¹² O rozsudcích všech obviněných bylo předem rozhodnuto, herci v soudních talárech plnili stranické příkazy. U všech sedmi odsouzených k trestu smrti dospěli k názoru, „...že se vesměs jedná o nepolepšitelné třídní nepřátele, že je zde dána taková přemíra přitěžujících okolností, že bylo spácháno tolik trestných činů, tak závažných a nebezpečných pro společnost, že jedině trest smrti jest úměrným trestem pro zavinění těchto obviněných, a že jedině trest smrti může splnit úkol vytčený v §1 tr. zák., totiž chrániti lidově-demokratickou republiku, její socialistickou výstavbu, zájmy pracujícího lidu a vychovávat občany k dodržování pravidel socialistického soužití...“¹³

Ještě před zahájením procesu začala organizovaná protestní kampaň pracujících, ve které »pracující lid« žádal – ještě před vynesením rozsudku – co nejpřísnější potrestání viníků, o kterých slyšel jen v rozhlase a četl v novinách.¹⁴ Během procesu začala štvavá tisková kampaň, která pokračovala po vynesení rozsudků. Tón udávalo Rudé právo, zejména pak autoři Drahomír Bárta, Ludmila Cekotová.¹⁵

Proti rozsudku se odvolali pouze ti, co byli odsouzeni k trestu smrti. Ostatní se oprávněného prostředku raději vzdali a nastoupili k výkonu trestu. Byli si dobře vědomi, že by jim odvolací soud trest zvýšil. Taková byla tehdejší praxe.

Rozsudek byl vyneseno 14. 7. 1951, ale už 1. 8. 1951 bylo usnesením Nejvyššího soudu odvolání zamítnuto. Justičním vraždám mohl ještě zabránit prezident. Žádosti o milost byly Kanceláří prezidenta republiky postoupeny podle předpisu k vyjádření ministerstvu spravedlnosti. To, dopisem datovaným 2. 8. 1951, sděluje, že vina odsouzených „může být vyvážena pouze skutečným výkonem spravedlivě uloženého absolutního trestu“.

11 Zápis politického sekretariátu KSČ ze dne 10. 7. 1951 o projednání soudních případů Antonín Mityška a spol. - DOKUMENT 2.

12 Procesní plán ve věci Malý a spol., Jihlava – DOKUMENT 3.

13 Rozsudek Státního soudu Mityška a spol., SÚA, f. Generální prokuratura, spis 1 Ts 1157/51.

14 Rezoluce ze schůze konané 10. 7. 1951 na Státním statku v Jaroměřicích nad Rokytnou, podepsaná ZO KSČ a ZV ROH. DOKUMENT 4.

15 Rudé právo, roč. 31, 6. 7 1951, 14. 7. 1951, 15. 7. 1951 a 18. 7. 1951.

Týž den podává v zastoupení vedoucího I. odboru (odbor Milostí) Kanceláře prezidenta republiky JUDr. A. Faber informaci prezidentu republiky Klementu Gottwaldovi, že: „...*Odbor I. zamýšlí – nedostane-li jiný pokyn – ministerstvu spravedlnosti sdělit, že pan prezident nepoužil svého práva podle § 205 odst. 4 tr. řádu.*“

V kolik hodin zasedala dne 2. 8. 1951 bezpečnostní pětka Jihlavského kraje už ne zjistíme, ze zápisu lze vyčíst, že:

„...*soudruh Zita oznámil zamítnutí žádosti o milost, kterou si podali odsouzení z obce Babice. Rozsudek bude proveden 3. 8. 1951 časně ráno a bude umožněn přístup menšímu počtu funkcionářů a předsedům větších závodních organizací.*“¹⁶

Stejně sdělení obsahuje i list *»K informaci pana prezidenta«* ze dne 31. 7. 1951, nalezený v tzv. Klosově archivu (A MS. f. K). V něm se uvádí, že odvolací řízení proběhne v jediném dnu, a to 1. 8. 1951. Na ministerstvu spravedlnosti také znali předem výsledek tohoto řízení: Výkon trestu odsouzených bude proveden s urychlením 3. 8. 1951. Výsledek odvolacího řízení byl tedy na ministerstvu znám ještě před samotným zahájením odvolacího řízení.

Výkon trestu, tedy poprava všech odsouzených, probíhal v časných ranních hodinách na nádvoří Krajské soudní věznice v Jihlavě 3. 8. 1951. Ve stejný den byla těla popravených zpopelněna. Předsedu senátu při popravách zastupoval JUDr. Jaroslav Demczak. Pocházel z Ostravska, byl to vyučený strojník, titul doktora práv získal na Univerzitě Karlově po jednoročním dálkovém studiu. Rektorem univerzity tehdy byl od roku 1948 profesor Jan Mukařovský.

Pár dnů po vynesení rozsudku byly urychleně naloženy do autobusu paní Marie Roupová z Bolíkovice, paní Ludmila Vorlíčková se dvěma dětmi v předškolním věku a s babičkou, Anežka Němcová se synem Karlem, Aloisie Stehlíková s dcerou Ludmilou a paní Marie Mityšková rovněž s dcerou. Z domova si směly vzít jen věci osobní potřeby. Cestou autobus zastavil ve věznici v Jihlavě, kde byla vyzvednuta Ludmila Plichtová, dcera popraveného Antonína Plichty, která měla jen letní šaty, v nichž byla zatčena.

Uprostřed noci autobus zastavil na Státním statku v Trnovanech, asi čtyři kilometry od Liberce, kde byly ženy vyloženy a *»ubytovány«* všechny v jedné velké místnosti vybavené železnými kavalci s dekami, zvědavě okukovány děvčaty z jiné společné noclehárny. Jak později poznaly, byly to brigádnice ze Slovenska. Brzy ženy zjistily, že tam mají ještě další, jim dosud neznámé, živé spoluživitele – štěnice.

Vyháním žen a dětí z jejich domovů do jim nepřátelského prostředí ukázali komunisté pravou tvář třídní nenávisti. Životní úděl deportovaných zbytků rodin byl někdy těžší než osudy odsouzených mužů, kteří v lágrech byli aspoň mezi svými. Na příkaz ONV v Moravských Budějovicích odebral kádrový pracovník státního statku všem přistěhovaným občanské průkazy. Postupem času si jich vedení statku ale začalo vážit, protože, přes všechny prožívané útrapy, dovedly ženy dobře pracovat, na rozdíl od *»osídlelců«*, kteří do kraje přijeli budovat socialismus. Státní statek časem zřídil pro ně byty přestavbou ubytovny chmelařů. Školákům ale dlouho říkali jejich spolužáci – *»děti babických vrahů«*.

¹⁶ Zápis ze schůze bezpečnostní pětky ze dne 2. 8. 1951, SÚA, f. 05/11, sv. 34, a.j. 221. František Zita byl náčelníkem StB v Jihlavě.

Seznam soudních procesů a rozsudků v kauze Babice

Jméno odsouzeného, rok narození, povolání ve znění rozsudku, rozsudek

Jihlava, 12. - 14. 7. 1951

Mityška Antonín, 1927, spolumajitel statku, trest smrti
Plichta Antonín starší, 1894, venkovský boháč, trest smrti
Němec Drahoslav, 1931, syn živnostníka, trest smrti
Kopuleť František, 1913, správce hájenství, trest smrti
Škrdla František, 1917, vedoucí polesí, trest smrti
P. Drbola Václav, 1912, farář církve římskokatolické, trest smrti
P. Pařil František, 1911, farář církve římskokatolické, trest smrti
Roupec Alois, 1901, rolník, doživotí
Němec Karel, 1904, živnostník, doživotí
Brabenec Ladislav, 1926, syn živnostníka, 25 let
Kopuleť Blažena, 1913, manželka správce hájenství, 20 let
Stehlík Ludvík starší, 1887, živnostník, 20 let
Nahodil Jindřich, 1929, syn venkovského boháče, 23 let
Vorlíček Josef, 1909, majitel usedlosti, 22 let

Třebíč, 13. - 15. 11. 1951

P. Bula Jan, 1920, administrátor církve římskokatolické, trest smrti
Krátký Bohumil, 1919, železniční zaměstnanec, doživotí
Jeřábek Josef, 1908, řezník a hostinský, 20 let
Dvořák Bohumil, 1912, vesnický boháč, 18 let
Kříž František, 1913, majitel usedlosti 14 ha, 25 let
Vodička Karel, 1897, vesnický boháč, 18 let
Pánek Jan (Šebkovice), 1930, syn vesnického boháče, 23 let
Berka František, 1932, syn živnostníka, 22 let
Pánek Josef, 1902, venkovský boháč, 15 let
Žákovský Stanislav, 1898, venkovský boháč, 18 let
Nestrojilová Helena, 1926, farská hospodyně, 11 let
Rejlová Anna, 1911, dcera venkovského boháče, 13 let
Ježek Ladislav, 1922, poručík ČSA, 4 roky
Malý Jakub, 1885, bývalý vrchní strážmistr četnictva, 2 roky
Stehlík Ludvík, ml., 1925, syn živnostníka, 21 let
Roupec Ladislav, 1931, rolnický syn, 25 let
Pánek Jan (Popovice), 1921, syn venkovského boháče, 16 let

Jihlava, 11. 12. 1951

Hlouch Miroslav, 1923, lesní dělník, 25 let
Vejmelka Václav, 1914, zaměstnán u obce při hospodářství, 5 let
Vejmelka Josef, 1906, bývalý majitel barvírny, 15 let
Vejmelka František, 1911, bývalý živnostník, vedoucí barvírny, 20 let
Václavek Jaroslav, 1930, zaměstnán u otce při hospodářství, 4 roky
Machovec Václav, 1927, technický úředník, 9 měsíců

Znojmo, 27. 3. 1952

Vlček Jan, 1907, zemědělec, 24 let
Molík František, 1899, zemědělec, 17 let
Novák Jan, 1905, zemědělec, 18 let
Valášek František, 1906, rolník, 14 let
Kuřítko Ladislav, 1908, rolník, 6 let
Klika Antonín, 1917, rolník, 10 let
Šalamoun František, 1919, rolník, 11 let
Švihálek Jaroslav, 1919, zemědělec, 7 let
Blecha František, 1919, samostatný živnostník, 6 let
Moravec Antonín, 1921, rolník, 5 let
Hanzálek Antonín, 1901, samostatný živnostník, 7 let
Šebela František, 1902, rolník, 12 let
Hevera Antonín, 1899, rolník, 12 let
Hladík František, 1907, rolník, 8 let
Fukač Josef, 1910, rolník, 11 let
Jedlička František, 1908, dělník, 10 let
Vyskočil František, 1923, živnostník, 12 let
Vlček Oldřich, 1914, rolník, 10 let
Večeřa Jaroslav, 1922, bývalý strážmistr SNB, 3 roky

Znojmo, 28. 3. 1952

Plichta František, 1906, rolník, 25 let
Mucha Jan, 1914, rolník, 5 let
Rösner Josef, 1912, rolník, 13 let
Františ Alois, 1918, rolník, 10 let
Krahulík Jan, 1908, rolník, 2 roky
Plichta Jaroslav, 1912, hostinský, 10 let
Bíbr Alois, 1905, rolník, 7 let
Ilek Alois, 1906, řidič, 11 let
Trchalík Josef, 1921, rolník, 8 let
Šeliga Jan, 1913, zemědělec, 6 let
Brindza František, 1903, zemědělec, 4 měsíce

Jihlava, 13. 4. 1952

Jenerál Josef, 1890, důchodce cestář, 24 let
Šplíchal Antonín, 1915, bývalý vesnický boháč, 14 let
Caha Josef, 1912, venkovský boháč, 18 let
Hlouch Zdeněk, 1912, venkovský boháč, 16 let
Hofman Tomáš, 1898, venkovský boháč, 14 let
Slezák Jaroslav, 1925, dělník, 17 let
Domanský Milan, 1922, vulkanizátor, 6 let

Jihlava, 15. 5. 1952

Bartík Jan, 1924, zemědělec, 22 let
Vidourek Josef, 1895, bývalý mlynář, zemědělec 6 ha, 14 let

Němec Bohumil, 1910, řídící učitel, 12 let
Vorlíček Jiří, 1921, zemědělec 10 ha, 18 let
Holčápek Josef, 1925, zemědělec 14,5 ha, 18 let

Moravské Budějovice 19. - 21. 5. 1952

Smetana Gustav, 1907, samostatný kolář, trest smrti
Melkus Jaroslav, 1900, venkovský boháč, trest smrti
Černohous Josef, 1903, samostatný mlynář, doživotí
P. Opletal Jan, 1893, děkan církve římskokatolické, 12 let
P. Podveský Jan, 1909, farář, 16 let
Nečas Jan, 1910, venkovský boháč, 17 let
Bulíček Antonín, 1901, rolník, 19 let
Dvořák František, 1895, venkovský boháč, 20 let
Masařík Josef, 1894, lesní kontrolor, 24 let
Nevoral Jan, 1909, zemědělec, 23 let
Pánek Bedřich, 1902, zemědělec, 25 let
Suchna Karel, 1909, úředník pojišťovny, 14 let

Jihlava 23. 5. 1952

Filipský Leopold, 1895, cestář, 21 let
Hochman Stanislav, 1925, úředník, 5 let
Doležal Bohumil, 1899, rolník, 12 let
Sláma Antonín, 1909, úředník, 7 let
Bílý Petr, 1904, lesní hajný, 6 let
Kolář Josef, 1913, bývalý příslušník SNB, 22 let
Koukal Jan, 1916, mlynář, 18 let
Kubeš Jan, 1905, rolník, 13 let

Jihlava 3. 6. 1952

Šváb František,¹⁷ řezník, 12 roků
Melkusová Božena, 4,5 roku

Jihlava 4. 6. 1952

Břínek Antonín, 11 roků

Brno 25. 6. 1952

Josl Antonín, 10 roků

Praha 10. 2. 1953

Plichta Stanislav, 1931, trest smrti¹⁸

Jihlava 15. 8. 1958

Trojan František, 8 roků

¹⁷ František Šváb zemřel krátce pro vynesení rozsudku na následky krutého týrání při výslechu.

¹⁸ Stanislav Plichta, zcela ochrnutý na dolní polovině těla, byl na popraviště donesen. Jeho poslední slova: „*Nedá se něco pro mě udělat. Maminko, maminko, budou věšet žebráka, budou věšet mrzáka.*“

František Trojan – poslední odsouzený

Někdy v červnu roku 1951, několik týdnů před tragédií v Babicích, se u Františka Trojana v Ohrazenici zastavili dva jeho známí a sdělili mu, že by si s ním rád pohovořil statkář Antonín Plichta ze Šebkovic. Plichta měl tehdy mezi lidmi velkou autoritu díky své odbojové činnosti proti nacistům za druhé světové války. Pomáhal při vyhledávání úkrytů pro partyzány, jeho statek v Šebkovicích jim sloužil jako zásobárna potravin. František Trojan se s ním dobře znal, proto ani na okamžik nezaváhal a vzkázal mu, že se s ním v dohodnutou dobu na domluveném místě rád sejde.

Důvěra ke komunistům na začátku padesátých let v kraji prudce poklesla. Před volbami slibovali, že soukromý majetek zemědělců bude nedotknutelný, že jim kolektivizace po sovětském vzoru nehrozí, že bude zaručena svoboda projevu a že každý má právo vyznávat jakoukoli víru. Jakmile však získali moc, vše se začalo rychle měnit. Kolektivizace dostala zelenou, začalo se mluvit o *»třídním nepříteli«* a *»venkovských boháčích«*, kteří škodí pracujícím lidu, kdo měl odlišný názor na politickou situaci, než jak se psalo v Rudém právu, stával se reakcionářem. Bylo proto pochopitelné, že někteří lidé se cítili ohroženi, a tak se chtěli nějak proti pronásledování bránit.

Na začátku padesátých let se Antonín Plichta pokoušel znovu zorganizovat odbojovou skupinu, která měla čelit tentokrát politickému tlaku komunistů při snaze o kolektivizaci zemědělství, bránit soukromé vlastnictví a tradiční formu hospodaření. V té době hodně lidí věřilo, že se komunistický režim musí brzy zhroutit a že na hranicích jsou připraveni Američané, aby nám pomohli v zemi obnovit demokracii a svobodu.

Někdy od jara 1951 se Antonín Plichta začínal obávat zatčení a proto se začal skrývat na různých místech v okolí Jaroměřic. František Trojan se s ním sešel ve Vacenovicích u pana Josefa Vorlíčka na půdě. Přítomen byl ještě Antonín Mityška a další muž, kterého viděl poprvé v životě. Později si ze souvislostí domyslel, že to mohl být Ladislav Malý. Na schůzce se nic neplánovalo, pouze se hovořilo o politické situaci a Plichta se zajímal jen o názory místních občanů.

Nedlouho po schůzce došlo k událostem v Babicích, po nichž následovaly výslechy a zatýkání, soud a nezvykle tvrdé rozsudky: sedm trestů smrti a mnohaleté žaláře. Plichta a Mityška byli popraveni, Vorlíček dostal 22 let. Františka Trojana to vyděsilo. Každým dnem očekával, že si pro něj přijdou příslušníci SNB a předvedou ho k výslechu. Ti ale nepřicházeli. Nepřišli ani v příštích třech letech.

Až v roce 1955 se objevil cizí muž a požádal o důvěrný rozhovor. Řekl mu, že ví o tajné schůzce s Plichtou, Mityškou a Malým ve Vacenovicích u Vorlíčků, a že pokud by na něho podal žalobu, hrozí mu podle zákona za nedovolené spolčování a velezradu mnohaletý trest a propadnutí veškerého majetku. Nabídl mu, že by věc nepředal soudu, kdyby Trojan přistoupil na spolupráci s StB. Za příslib mlčení požadoval pravidelné předávání informací o spoluobčanech, kteří nesouhlasí s režimem.

František Trojan byl zdrcen. Neměl odvahu spolupráci s StB přímo odmítnout, a tak poprosil, zda by nedostal nějaký čas na rozmyšlenou. Muž souhlasil. Řekl, že za ním opět za nějakou dobu přijde, ale že o schůzkách nesmí s nikým mluvit. V dalším třech letech přišel několikrát. Pan Trojan se stále vymlouval, že o nikom neví...

František Trojan
červenec 2007

Eliška Hrdá (vlevo) a Mgr. Věra Petrová - Šmerková

Poslední schůzka s agentem StB se uskutečnila v roce 1958. Po důrazném naléhání, aby už konečně někoho jmenoval, František Trojan rezignovaně odpověděl: „*Nezlobte se na mě... ale já to nedokážu... je to proti mému svědomí...*“

Již následující den přijeli do Ohrazenice čtyři muži a začali u Trojanů s domovní prohlídkou. Vyhazovali věci ze skříní, vysypávaly šuplíky, prohledávali postele, zabavovali osobní korespondenci. Nakonec ho zatkli a odvezli k výslechu do Jihlavy. Neustále opakoval, že se ničeho nedopustil, že šlo jen běžný rozhovor s lidmi, které osobně znal, nemohl vědět, že se něco chystá. Nevěřili mu, chtěli důkazy, jenže jak to měl dokázat, když Plichta a Mityška byli popraveni, Vorlíček ve vězení a od události uplynulo 7 let.

Z vězení se už nedostal. V soudním procesu, který se konal v Jihlavě 15. 8. 1958 byl odsouzen na 8 let do vězení, jeho majetek propadl státu a měl doživotní zákaz pobytu v Ohrazenici. Výkon trestu nastoupil v Příbrami na uranovém dole Rovnost, ale naštěstí tam byl jen 2 roky. V roce 1960 vyhlásil prezident Antonín Novotný všeobecnou amnestii, která se vztahovala i na něho. Zbytek trestu mu byl prominut, ale do Ohrazenice se vrátit nesměl. Musel nastoupit nejprve do Královopolských strojírén v Moravských Budějovicích, a potom na uhelnou brigádu do Ostravy.

Od poloviny šedesátých let se životní situace Františka Trojana začala zlepšovat. Zlom k lepšímu nastal, když se setkal se svou budoucí manželkou, kterou znal ještě z dřívější doby a odstěhovali se spolu do Brna. Podařilo se mu vystudovat slévárenskou průmyslovku a získat lepší kvalifikovanou práci. Pak už pracoval jako technik. Když mu byl po pádu komunistického režimu vrácen rodný statek, přestěhoval se zpět do Ohrazenice. Vlastní potomky neměl, a tak statek předal synovcům, dětem své sestry Elišky Hrdé.

Také manžel Elišky Hrdé strávil několik let ve vězení. Někdy v roce 1949, kdy bylo již zjevné, že komunisté nehodlají dodržovat platnou ústavu a pod záminkou zostřeného *»třídního boje«* vyhlásili svým oponentům válku, vytvořila skupina mladých lidí z Jaroměřic a Moravských Budějovic (dnes bychom řekli) občanskou iniciativu, která chtěla, aby byly vyhlášeny nové svobodné volby pod kontrolou OSN. Své názory sdělovali občanům formou letáků, které rozmnožovali průklepem na psacím stroji. Mezi členy skupiny byli zastoupeni také mladí národní socialisté a lidovci, občas tam docházel jaroměřický farář Jan Podveský, který byl později souzen v jednom babickém procesu.

Na začátku roku 1950 byli všichni členové skupiny zatčeni a v kauze *»protistátní skupina Prudík a spol.«* byli odsouzeni k mnohaletým trestům vězení.¹⁹ Mezi odsouzené se dostal i babický farář Arnošt Poláček, který se skupinou neměl nic společného. Procesu se museli povinně zúčastnit žáci vyšších ročníků středních škol. Jako osmnáctiletý septimán jsem byl poprvé v životě na soudním procesu, znal jsem soudce z lidu, většinu obžalovaných, a strašně mně bylo líto třiadvacetileté kamarádky Drahomíry Křížkové.

¹⁹ Proces se konal v Moravských Budějovicích dne 18. března 1950. Soudu předsedal Jan Schopf, prokurátorem byl Stanislav Fiala, soudci z lidu Jaroslav Svoboda a Alois Sapík. Odsouzeno bylo 27 osob. Tresty odnětí svobody (roky): Jaroslav Prudík 25, Karel Singer 23, P. Arnošt Poláček 20, Karel Novák 20, Josef Mařík 18, Josef Čapoun 18, Jan Veselý 15, Jaroslav Krásný 14, Ferdinand Hofer 14, Stanislav Hrdý 14, Jan Horák 14, Olga Josífková 14, Drahomíra Křížková 14, Josef Nováček 14, Jan Tuza 10, Bohumil Vobůrka 10, Blanka Nováčková 9, Ludmila Burianová 9, Jan Brabenec 6, Anna Hájková 5, Eva Kameníčková 2, Růžena Papoušková 2, Marie Vrbková 2, Marie Kunderová 1.5, Bohumil Reinisch 1, Lubomír Žák 1, Antonín Žampa 1.

V režii StB

Pravděpodobně někdy na začátku roku 1949 se náhodně potkali kolář Gustav Smetana z Litohoře a jeho známý, bývalý hospodář Eduard Kadrnka z Nových Syrovic, který po konfiskaci svého hospodářství uprchl do zahraničí. Smetanovi řekl, že se vrátil do Československa s tajným úkolem zakládat odbojové skupiny a o sobě, že je majorem. Později mu Kadrnka představil dalšího zahraničního agenta, příslušníka francouzské rozvědky, »majora« Jana Samka.²⁰ Na přímý podnět těchto dvou mužů začal Gustav Smetana organizovat v kraji ilegální skupinu a až do srpna 1950 informoval Kadrnku a Samka o jednotlivých členech skupiny a o jejich výzbroji.

V dubnu 1950 pomáhá Smetana Kadrnkovi přemístit vysílačku. Akce se uskutečňuje za účasti dalších neznámých mužů. V červnu 1950 na schůzce s »majorem« požaduje po Gustavu Smetanovi další neznámý »agent« seznam zbraní, kterými skupina disponuje. Zajímavé je, že ve stejné době (11.7.1950) konstatuje František Zita na schůzi Krajské bezpečnostní pětky²¹ v Jihlavě, že *„...je velmi mnoho zbraní v držení bez povolení... Je nutno udělat přítrž honebním lístkům a zbrojním pasům.“* Na schůzi bylo usneseno, aby podezřelým a nespolehlivým osobám byly zbraně a pasy odebrány a dány k dispozici dělníkům.²² V červenci 1950 se objevuje ve zprávě útvaru 520 StB (KV StB Jihlava) ještě dodatek, že *„...do případu bude proniknuto ještě z druhé strany agenturně...necháme prověřovat celou skupinu způsobem menší provokace.“*²³

V dubnu 1950 dostal Smetana zprávu, že Kadrnka byl při přechodu hranic postřelen a že bude navázán nový kontakt. K tomu došlo v srpnu 1950, kdy se u něj objevuje důstojník StB František Mareček jako »major Vašek« a přebírá řízení skupiny. Od Smetany si vyžádal seznamy osob nepřátelských lidově demokratickému zřízení, které působí ve státní správě v Moravských Budějovicích, osob vhodných pro funkce po změně režimu, a osob, které by po takové změně měly být zajištěny. Údajně pro orientaci při případném seskoku parašutistů mu Gustav Smetana zajišťoval plánky lesů, cest, hájenek a dalších možných úkrytů. »Major Vašek« měl tedy téměř rok před babickými událostmi dostatečný přehled o zamýšlených akcích skupiny a mohl je podle potřeby StB ovlivňovat.²⁴ Zmíněný útvar 520 StB potvrzuje záznamem z 9.10.1950, že se Smetanou byl – podle plánu z července – navázán styk, a že se v případě počítá s menší provokací.²⁵

Půl roku po převzetí řízení Smetanovy odbojové skupiny důstojníkem StB Marečkem se objevuje na Třebíčsku nový agent, který sám sebe určuje do vedoucí role v odbojovém hnutí. Je jím dobrodruh Ladislav Malý.

20 Zpráva Státní prokuratury odd. Brno, spis 4 Spt II 8/52-6, ze dne 24. 3. 1952, Archiv VSZ Praha, tajný protokol č. 130/52.

21 Bezpečnostní pětky (KB/5) se začaly zřizovat v roce 1950. Byly to stranické orgány, které měly podle směrnic zajišťovat *»nejužší spolupráci mezi stranou, bezpečností, orgány lidové správy a prokuratury v krajích«*. Na okresech působily *»trojky«* (OB/3). SÚA, f. 05/11, sv. 1, a.j. 9.

22 Zápis ze schůze bezpečnostní pětky ze dne 11. 7. 1950, SÚA, f. 05/11, sv. 34, a.j. 221.

23 Zpráva útvaru 520 A, č. j. 13983/6319 d 50, ze dne 24. 7. 1950, ÚDV, prošetřovací spis 77/VvK-95, příloha 7.

24 Zvláštní zpráva prokuratury Brno Státní prokuratury v Praze ze dne 5. 4. 1952 ve věci »agenta Vaška« a spolupracovníků StB napojených na skupinu Gustava Smetany.

25 Zpráva útvaru 520 A, č. j. 17329/6219 d 50, ze dne 9. 10. 1950, ÚVD, prošetřovací spis 77/VvK-95, příloha 8.

Jeho osobu nejlépe osvětlí krátký životopis.²⁶ Narodil se 13. 8. 1920 v Baťovcích na Slovensku. Později se rodina přestěhovala do Starče u Třebíče. Jako dvacetiletý byl v roce 1940 příslušníkem protektorátního vládního vojska. V roce 1949 měl být stíhán za vyhrožování předsedovi závodní organizace KSČ ve Státních lázních v Dolní Lipové a v polovině března roku 1949 vypovídal k této věci na stanici SNB. Koncem dubna 1949 uprchl do Vídně, kde se přihlásil k CIC.²⁷ Uvažoval o vstupu do cizinecké legie, ale po zjištění podmínek od tohoto úmyslu upustil a 19. května uprchl z Vídně do Bavorska, kde prošel uprchlickými tábory v Mnichově a Ludwigsburgu. Pátého srpna přešel zpět do Československa, ale koncem léta 1949 je už opět v Rakousku, kde znovu kontaktoval CIC. Tam ho v roce 1950 pověřil major československé armády Miloš Knorr úkoly zajišťujícími styk s uprchlíky z ČSR. Měl také proplácet odměny lidem pracujícím pro CIC. Při této činnosti zpronevěřil více než 5000 šilinků a hrozilo mu za to v Rakousku trestní stíhání.

Ladislav Malý přechází zpět do ČSR a již kolem 20. 2. 1951 navštěvuje v Rokytnici nad Rokytnou hostinského Josefa Jeřábka, u kterého chtěl přespat, ale byl jím odmítnut. Za několik dnů, 25. 2. 1951, se objevuje u svého bývalého spolužáka Jana Buly, který byl tenkrát v Rokytnici administrátorem. Ten ho u sebe nechal přespat.

Páter Bula byl zatčen 30. 4. 1951. Ve výslechovém protokolu na KV StB v Jihlavě popisuje jejich setkání takto:²⁸

„S Ladislavem Malým se znám již z doby, kdy jsem s ním studoval. Později jsem se dozvěděl od jeho otce, že jeho syn Ladislav v roce 1949 odešel ilegálním způsobem do zahraničí...“

Dne 25. února, kdy jsem přišel na faru z divadla, byl v místnosti přítomen Ladislav Malý... Byl oblečen v uniformu SNB v hodnosti štáb. stržm. Říkal mi, že slouží v Břec-lavi a že se mu služba nelíbí. Když jsem mu řekl, že vím o jeho ilegálním útěku za hranice, odpověděl mi, že to není pravda. Na jeho požádání jsem ho nechal u sebe přespat.“

Druhý den se „Malý...“ svěřil, že není u SNB... že se vrátil ilegálně ze zahraničí, kde ve Vídni prodělal nějaký výcvik. Sděлил mně, že byl poslán společně s více lidmi do ČSR a že on a dalších šest jeho společníků mají speciální úkol, a sice zmocnit se arcibiskupa Berana a tohoto převést ilegálně do zahraničí. Na zdůraznění svých slov vytáhl pistoli a pohrozil mně, abych o tomto mlčel, a říkal, že se půjde projít.“

Pozoruhodné je, že vyšetřovatel ponechal zcela bez povšimnutí »chystaný únos« arcibiskupa Berana. Proč se nezajímal o podrobnosti, o lidi, kteří se měli na únosu podílet? Vždyť to bylo klíčové sdělení. Muselo mu přece být jasné, že ilegální opuštění republiky je závažné porušení zákona 86/50 Sb. Přesto k tomuto sdělení nepadla jediná otázka. Adolf Rázek tomu říká »mlčení do protokolu« – výpověď se dotkla okolností nebo osoby, která byla StB dobře známa, protože jí byla přímo nebo nepřímo řízena. Jinými slovy je to jeden z mnoha nepřímých důkazů, že Ladislav Malý byl řízen agenty StB.

26 Rázek Adolf, StB + justice nástroje třídního boje v akci Babice, ÚSTR Praha.

27 CIC - Counter Intelligence Corps (česky: kontrašpionážní sbor) byla americká vojenská zpravodajská služba založená v průběhu druhé světové války (1941). Po válce se zaměřila na sovětský blok.

28 Protokol o výpovědi obviněného Jana Buly ze dne 1. 6. 1951, SÚA, f. Generální prokuratura, spis T 1225/51, neutříděné.

Svědectví

V dnes již přístupných archivech je k dispozici velké množství výsledkových protokolů zpracovaných vyšetřovateli StB a protokolů soudních, ale jejich skutečnou vypovídací hodnotu musíme přijímat velmi kriticky (nevíme, zda odpovědi nebyly na obviněných vynuceny, nebo přizpůsobeny scénáři soudních procesů). Naopak za věrohodná lze považovat svědectví pamětníků podávaná svobodně, ať už to bylo za komunistického režimu v letech 1968 - 69 při obnovách procesů, nebo po roce 1989.

Významnou osobností v protikomunistickém odboji byl vedle Antonína Plichty staršího také páter Jan Podveský. Ten zanechal po roce 1989 písemná a ústní svědectví (videonahrávky), která odhalují souvislosti dějů před střelbou v Babicích.²⁹ Podveský působil v Jaroměřicích nad Rokytnou téměř dvacet let a měl mezi obyvatelstvem přátele. Jedním z nich byl také funkcionář KSČ Josef Ošmera, se kterým pracoval v odboji. Říká o něm:

„...V této chvíli se ukázal být velice čestný. Před prázdninami, už v roce 1949, za mnou přišel... Přišel za mnou na faru potají, on byl totiž předseda KSČ a předseda MNV, ideově vybraný komunista... promiňte, že to řeknu jako on... Něco důležitého Vám musím říct... Patere Jene, sakra, dejte si moc dobrý pozor. Něco se tady v jihlavském kraji chystá a bude to velmi zlé. Je naplánováno, že musejí být odstraněny všechny osoby, které zde mají větší vliv, z tohoto kraje, a kteří nějak brzdí běh událostí tohoto nového režimu.“

Jako funkcionář KSČ měl Josef Ošmera příležitost nahlédnout při jedné stranické schůzi v Jihlavě do seznamu osob, které měly být při plánované akci odstraněny, a uviděl tam na předním místě jméno P. Jana Podveského.

Podobně byl varován tehdejší babický farář P. Jindřich Hladík vysokým komunistickým funkcionářem – Karlem Svitavským.³⁰ Hladík vzal jeho varování vážně a nechal se přeložit do Blanska. Pravděpodobně si tak zachránil život.

Někdy v prvních měsících roku 1951 navštívil Podveského jeho dobrý přítel Antonín Plichta starší a důvěrně mu sděloval, že na Jihlavsku začíná znovu organizovat odboj a že ho má také do příprav zapojit, vzpomněl si na Ošmeru a Plichtu varoval. Za několik dnů přišel Plichta znovu s příkazem od »velitelství odboje«, aby sepsal osoby, které působí nejtvrději proti odpůrcům komunismu a že tyto osoby budou zveřejněny v zahraničním rozhlase. Podveský to rozhodně odmítl. Zakrátko se objevil ještě potřetí s dalším příkazem od »velitelství odboje«, aby s kaplanem Josefem Valeriánem vycestovali do zahraničí. Oba to odmítli a Podveský při té příležitosti znovu Plichtu varoval. Varoval ještě další osoby, aby se nestaly obětmi provokace, mezi nimi i Jana Bulu a Václava Drbolu, jejich zatčení už to ale nezabránilo.

29 Videonahrávka svědectví P. Jana Podveského a P. Josefa Valeriána z roku 1994, pořízená P. Františkem Koukalem v Kuřimské Nové Vsi, Archiv biskupství Brno.

30 Karel Svitavský byl aktivním účastníkem protinacistického odboje. Jeho dcera Milena Svitavská byla mou spolužákní na gymnáziu v letech 1945–1948 (lit. 4). Po válce působil Svitavský nejprve jako soudce v Moravských Budějovicích, potom jako bezpečnostní referent Zemského národního výboru a od května 1950 byl předsedou Krajského národního výboru v Brně. Na podzim roku 1950 byl z funkce odvolán v souvislosti s obviněním krajského tajemníka KSČ Otty Šlinga ze špionáže. V roce 1952 se stal Otto Šling obětí justiční vraždy. V inscenovaném politickém procesu proti »spikleneckému protistátnímu centru« vedenému Rudolfem Slánským byl odsouzen k trestu smrti a popraven.

Jan Podveský byl zatčen v noci 18. srpna 1951. Vyšetřovatelé mu u výslechu řekli, že sice dobře vědí, že nepracoval ilegálně, ale něco o přípravách odboje věděl – a neoznámil to. A to je také trestné. Byli by mu to ale ochotni odpustit, pokud by přistoupil na spolupráci a řekl jim, kdo nesouhlasí s režimem. To páter Podveský odmítl. Následovaly další výslechy a bylo vzneseno obvinění, že přechovával zbraně a řídil protistátní skupinu. Kde vzali důkazy? Opatřili si dva falešné svědky. Za to, že nepřistoupil na spolupráci, byl páter Jan Podveský odsouzen 21. května 1952 k trestu odnětí svobody na šestnáct let, z nich třináct roků skutečně protrpěl.

Po určitou dobu byl jeho spoluvězněm ve Valdicích jistý Waldemar Solar, bývalý funkcionář KSČ, který Podveského označil kdysi za nepřítele. Osudovou náhodou se dostal do vězení a do stejné cely se svým *»třídním nepřítelem«*. Od dalšího spoluvězně, bývalého ministerského úředníka, se Podveský dozvěděl, že Babice byly plánovány od *»zeleného stolu«* ministrem informací Václavem Kopeckým. Účelem akce mělo být zstrašování zemědělců a hanobení církve. Tomu by nasvědčoval fakt, že všichni kněží, vtažení do případu, byli provokováni pod falešnou legendou, že došlo k útěku či únosu arcibiskupa Berana.

Provokační charakter příkazů Ladislava Malého dokládá také jeho žádost, aby Jindřich Nahodil donesl na faru páteru Drbolovi nějakou zbraň, kterou mu měl předat v pozdrvu na housle (lit. 7, str. 23). Ten Malému nevyhověl, protože to pokládal za příliš nápadné, ale souhlasil s předáním dopisu. Díky tomu dostal *»jenom«* 23 let.

Někteří z odsouzených, kteří se po amnestii nebo zkrácení trestu dostali dříve na svobodu, se pokoušeli v šedesátých letech o rehabilitaci a obnovu procesu. Jejich snahy byly neúspěšné. Babický případ se nepodařilo osvětlit ani v průběhu roku 1968, i když se veřejnost dozvěděla alespoň něco o jeho zákulisí.

Dne 4. července 1971 byl v Babicích slavnostně položen základní kámen pomníku zastřelených funkcionářů. Tento pomník stojí na návsi před babickým kostelem dodnes i se symboly strany, která poslala nevinné občany na smrt. Při slavnostním projevu prozradil tehdy vedoucí tajemník KV KSČ soudruh Neubert část pravdy, když řekl, že:

„...na Babice se nesmíme dívat jako na nějakou izolovanou akci, ale jako na jeden z příkladů zostrujícího se třídního boje...“

Dnes už lze s určitostí říci, že Babice byly součástí předem připravené celostátní akce proti těm obyvatelům, kteří nechtěli žít tak, jak si komunisté představovali, akce, jejíž cílem byla likvidace formujícího se protikomunistického odboje, zlomení odporu katolické církve proti omezování práv a svobod. Babické události, to jsou monstrprocesy, výstražné popravy a státní mocí řízený rozvrat selských rodů na jihozápadní Moravě a Vysočině.

Zatím se nenašly přímé důkazy, že teroristický útok v Babicích byl předem naplánován v té podobě, jak se stal. Jsou ale důkazy, že v Babicích se něco odehrát mělo. Možná byla plánována jen větší provokace, která se řídicímu důstojníkovi StB Marečkovi alias majoru Vaškovi vymkla kontrole. StB ale dokázala vzniklou situaci dokonale využít k zatýkání odpůrců režimu, a to i těch, kteří neměli s babickým případem nic společného. Násilí a teror, které vládnoucí moc v regionu tenkrát rozpoutala, připomínala pamětníkům akce nacistů po atentátu na Heydricha.

Právník JUDr. Alois Plichta, bratranec popraveného Antonína Plichty, byl v roce 1951 vyhozen z práce a musel řadu let pracovat jako prostý dělník. Celý život shromažďoval svědectví o babických událostech (lit. 6). Je přesvědčen, že o zavraždění babických funkcionářů bylo předem rozhodnuto:

„...je zřejmé, že v Babicích šlo o sprostou a úkladnou vraždu, které měli padnout za oběť tři či čtyři funkcionáři rady MNV, totiž řídicí učitel Tomáš Kuchtik, původem selský syn z Blížkovic, člověk vlivný a trpělivý. Jistěže nebyl svým přesvědčením komunist, jen se do Strany přihlásil, aby nepřišel o chleba. Takových byly statisíce... Pro Stranu byl patrně »neperspektivní«, jak se nyní občas říká. I manželka Tomáše Kuchtika byla venkovského původu. Byly tu i jejich děti. To všechno nic neznamenalo...

Ani druhý zavražděný, domkař Josef Roupec, neměl pro Stranu valnou cenu, nebyl komunistou. Vědělo se o jeho manželce, že vaří pro babického faráře P. Václava Drbolu, že je to žena zbožná a pracovitá. Ani její muž nebyl než slabý člověk, který si myslel, že si »polepší«. Do KSČ však nevstoupil.

Bohumír Netolička, vyučený obchodník, měl v Babicích malý krámk s obyčejnými venkovskými potřebami. Měl-li jej udržet, musel vstoupit do Strany. Svou stranickou legitimaci nosil raději u sebe. Měl také starost o svou rodinu a o chleba. Byl sečtělý, měl třebíčskou měšťanku, do KSČ ho přivedl otec, ale Bohumír valnou aktivitu neprojevoval. Byl tedy »bez perspektivy«...

Zbývá poslední, který ze všeho vyvázl, František Bláha, tesař a domkař v Babicích. Toho prý provokatér Malý vyzval na chodbě: »Ty zmiz!«. Bláha to neudělal dost rychle. Netolička už vytáhl stranickou pistoli a Malý se rozhodl střílet. Bláha to dostal do nohy. Nebylo to těžké zranění. Horší bylo to, co ho čekalo. Zvolili ho za 14 dnů předsedou MNV. Kolikrát se prozradil před přáteli: »Kdybyste jen věděli!«

...pro Stranu (byl) daleko cennější... člen rady MNV v Babicích... Plavec. Ten čekal na lavičce na návsí, co se bude dít, a do schůze podle vzkazu Malého vskutku nešel, Hubert Plavec si zachránil život, protože o něm bylo kdesi »nahore« rozhodnuto, že nemá být zavražděn. Stal se opět členem MNV...“

Alois Plichta dokládá svědectví několika osob, které zpochybňují fakt, že Ladislav Malý byl při zákroku u Bolíkovíc zastřelen. Ludvík Stehlík, odsouzený v procesu konaném ve dnech 12. 7. - 14. 7. 1951 v Jihlavě ke dvaceti letům vězení, upozorňuje na rozpornost oficiálních zpráv. V tisku se tehdy psalo, že Malý byl spolu s dalšími zraněnými odvezen do nemocnice v Třebíči, kde zemřel. Při zahájení jihlavského procesu ale předseda soudu Rudý oznámil: „Došla nám zpráva z nemocnice, že tam Malý zemřel. Bude tedy jako vedoucí skupiny figurovat Antonín Mityška.“

Ludmila Plichtová, dcera popraveného Antonína Plichty, vystěhovaná na Státní statek u Litoměřic napsala: „Jednou v roce 1953 jsem se v Litoměřicích setkala s Ladislavem Malým, o němž se psalo, že byl zastřelen v poli u Bolíkovíc... Zнала jsem ho dobře. Viděla jsem ho mnohokrát. Měl svou typickou chuť a víckrát jsem mu hleděla do očí. Byl to člověk střední postavy, měl oválný obličej, červené tváře, světlé vlasy a bradku... Koutek úst mu trochu cukal obličejem. V Litoměřicích jsem Malého uviděla kolem desáté hodiny dopoledne, bylo jasně a já ho s určitostí poznala... Nemohlo jít o náhodnou podobnost, protože i on mě poznal, a právě proto se otočil a rychle se ztratil...“

Skuteční viníci unikají

Po pádu komunistického režimu v roce 1989 byl vydán zákon 119/90 Sb., který umožňoval se k případu Babice znovu vrátit a „...zrušit odsuzující soudní rozhodnutí za činy, které v rozporu s principy demokratické společnosti respektující občanská politická práva a svobody zaručené ústavou ... zákon označoval za trestné ... zabezpečit neprávem odsouzeným osobám společenskou rehabilitaci a přiměřené hmotné odškodnění a umožnit ze zjištěných nezákonností vyvodit důsledky proti osobám, které platné zákony vědomě nebo hrubě porušovaly.“ (§ 1)

Zdálo by se, že už nic nemůže stát v cestě k plné rehabilitaci obětí vykonstruovaných politických procesů, ale ukázalo se, že duch komunistického vnímání práva a spravedlnosti přetrvává i po roce 1989. Jakkoliv existuje mnoho důkazů o tom, že komunistická justice se snažila politické vězně kriminalizovat (třeba přiřazením vraždy ke skupině obviněných z politických důvodů) a kriminální činy politizovat (krádež označovala za sabotáž), Krajský soud v Brně došel na neveřejném zasedání, které se konalo 4. 12. 1990 k překvapivému závěru, že tresty v prvním ze série procesů byly sice nepřiměřené vysoké, nicméně většina z nich byla vynesena podle práva. Z původně čtrnácti odsouzených byl u osmi rozsudek zrušen a trestní stíhání zastaveno, u dalších šesti, z toho u pěti popravených, stanovil »přiměřené tresty« od 25 do 10 let!

Proti rozsudku byla jménem pěti popravených a mezi tím již zemřelého Aloise Roupce podána stížnost. Tu projednal na neveřejném zasedání za předsednictví JUDr. Vladimíra Stiboříka dne 29. 7. 1991 (40 let po justiční vraždě) Nejvyšší soud. Napadená usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a stanovil nové »přiměřené tresty«:

Antonínu Mityskovi za trestný čin loupeže a vraždy 15 let (v roce 1951 se nedělaly balistické zkoušky, nebyla určena smrtící zbraň a tedy ani pachatel. Je pravděpodobné, že na oběti střílel ze samopalu pouze Malý a Mityskova výpověď byla vynucena).

Antonínu Plichtovi za trestný čin sabotáže a pomoci k vraždě 10 let (ve škole v Babicích nebyl, když o střelbě dozvěděl, nesouhlasil s ní a prohlásil, že se neměla stát)

Drahoslavu Němcovi za trestné činy loupeže a nedokonané vraždy 8 let,

Aloisu Roupce za trestný čin pomoci k trestnému činu vraždy 5 let.

Proti rozhodnutí Krajského soudu v Brně podal v roce 1996 stížnost ve prospěch obviněných ministr spravedlnosti JUDr. Jiří Novák, který upozornil na to, že byl bývalým Státním a Nejvyšším soudem v roce 1951 porušen zákon, rozsudku také vytýkal porušení řady procesních ustanovení, neodůvodněné výroky a uložení drastických trestů.

Stížnost projednal Nejvyšší soud ČR dne 2. 4. 1996, který ve svém rozsudku podrobně rozebral a popsal vady původního trestního řízení. Krajskému státnímu zástupci v Brně pak přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Ten záležitost postoupil Krajskému úřadu vyšetřování Policie ČR. Po došetření případu vyšetřovatel usnesením ze dne 23. 4. 1997 zastavil trestní stíhání obviněných, čímž došlo k plné rehabilitaci všech čtrnácti původně odsouzených.

Z rozhodnutí o zastavením trestního stíhání vyplynulo, že rozsudky byly v rozporu i s tehdejší právní úpravou a že došlo ke zločinům na straně soudců – k justičním vraždám.

V květnu roku 1997 bylo zahájeno trestní stíhání pachatelů justičních vražd – tehdy dosud žijících soudců bývalého Státního soudu Jaroslava Demczaka a Pavla Vítka. Obviněný JUDr. Pavel Vítek ve své výpovědi řekl:

„...Uvádím, že celý proces byl formální a byl organizován tzv. bezpečnostní pětkou. V ní byl Závodský – náčelník StB, Šváb, Karel Klos – náměstek ministra spravedlnosti, Rais, Kopřiva – z vnitra... Domnívám se, že byly již předem určeny a my jako soudci jsme je pouze vyhlásili... nikdo neměl odvahu hlasovat jinak ... v té době se nedalo nic dělat, protože všechno bylo již předem rozhodnuto... Z dnešního hlediska to všechno byly politické procesy, neboť to bylo náplní Státního soudu... Na dotaz, zda byly všechny případy Státního soudu zinscenovány, uvádím, že dle mého ano, a to KSČ, protože strana rozhodovala o trestech i vině, soud o tom nerozhodoval, a vše bylo domluveno a rozhodnuto předem bezpečnostní pětkou. Tak to bylo i v babickém případě, kdy se vlastně dělalo líčení, ve kterém vystupovali právníci, ale všechno již bylo rozhodnuto dopředu ... nakonec jsme všichni podepsali rozsudek...“

„Je mi s podivem, že jsem obviněný já, který tvořil nepatrné kolečko v tomto represivním aparátu,“³¹ prohlásil Vítek.

Od roku 1997 probíhaly výslechy svědků a další procesní úkony. V květnu 1998 bylo ze zdravotních důvodů, na základě lékařského posudku, přerušeno trestní stíhání obviněného JUDr. Demczaka.

V říjnu 1998 byl Státnímu zastupitelství v Jihlavě postoupen návrh na podání obžaloby na JUDr. Vítka. To jej ještě v říjnu obžalovalo u Okresního soudu v Jihlavě pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele.

Okresní soud v Jihlavě zastavil dne 18. března 1999 trestní stíhání obviněného JUDr. Vítka z důvodu amnestie prezidenta republiky Antonína Novotného z roku 1960. Proti výroku soudu se ihned odvolal okresní státní zástupce, ale Krajský soud v Brně usnesení okresního soudu potvrdil a trestní stíhání s konečnou platností dne 29. dubna 1999 zastavil.³²

Na zastavení trestního stíhání zareagoval ministr spravedlnosti JUDr. Otakar Motejl v říjnu 1999 mimořádným opravným prostředkem – podáním stížnosti pro porušení zákona. Nejvyšší soud jeho stížnost projednal v prosinci 1999 a shledal, že zákon byl skutečně porušen. Přikázal proto krajskému státnímu zástupci nové projednání. V rozsudku také navrhl posouzení činnosti soudce Vítka jako nepřímé pachatelství trestného činu vraždy (je podepsán pod sedmi rozsudky smrti).³³

Obžaloba pro trestný čin vraždy byla podána v srpnu roku 2000, ale trestní stíhání bylo v srpnu 2001 usnesením Městského soudu v Praze zastaveno, protože obviněný, bývalý soudce JUDr. Pavel Vítek, padesát let a devět dnů po podepsání rozsudků nad skupinou Mityska a spol., zemřel.³⁴

31 Protokol o výslechu obviněného JUDr. Pavla Vítka, ÚDV, trestní spis 6/VtB-97.

32 Usnesení Krajského soudu v Brně o zastavení trestního stíhání JUDr. Pavla Vítka užitím amnestie prezidenta republiky z 9. 5. 1960, spis 6 To 165/99, UDV, trestní spis 6/VtB-97.

33 Rozsudek Nejvyššího soudu v Praze o porušení zákona a nařízení nového projednání, spis 7 Tz 179/99 ÚDV, trestní spis 6/VtB-97.

34 Usnesení Městského soudu v Praze o zastavení trestního stíhání JUDr. Pavla Vítka, spis 46 T 23/2000.

Tomáš Kuchtík
* 29. 12. 1898
† 2.7.1951
zastřelen

Bohumil Netolička
* 18.8.1918
† 2.7.1951
zastřelen

Josef Roupec
* 26. 2.1913
† 2.7.1951
zastřelen

František Bláha
* 20.9.1894
zraněn

Ladislav Malý

Fotografie Ladislava Malého
pořízená 3.7.1951 (archiv StB)

P. Jan Bula
(24.6.1920 – 20.5.1952)
justiční vražda

František Kopulety
(6.4.1913 – 3.8.1951)
justiční vražda

P. Václav Drbola
(16.10.1912 – 3.8.1951)
justiční vražda

Jaroslav Melkus
(14.5.1900 – 28.3.1953)
justiční vražda

P. František Pařil
(27.1.1911 – 3.8.1951)
justiční vražda

Antonín Mityska
(4.5.1927 – 3.8.1951)
justiční vražda

Antonín Plichta st.
(3.1.1894 – 3.8.1951)
justiční vražda

Drahoslav Němec
(2.5.1931 – 3.8.1951)
justiční vražda

Antonín Plichta ml.
(8.11.1929 – 3.7.1951)
zastřelen

Gustav Smetana
(23.8.1907 – 28.3.1953)
justiční vražda

Stanislav Plichta
(16.11.1931 – 25.5.1953)
justiční vražda

František Škrdla
(25.5.1917 – 3.8.1951)
justiční vražda

EPILOG

Vybavují se mi dávné vzpomínky na poválečná léta, kdy nacističtí soudci zdůvodňovali a obhajovali své rozsudky. Říkali: My jsme přece jen dodržovali platné zákony... že ty zákony byly špatné, na tom nemáme vinu, my jsme je nevytvářeli. Jejich zdůvodnění mi tenkrát připadalo nemravné. Vždyť museli v nitru cítit, že páchají zlo, říkal jsem si, proč raději na své funkce nerežignovali?

Při čtení výpovědi doktora práv, absolventa Karlovy univerzity, člověka zamrazí. Bývalý soudce Pavel Vítek se bezostyšně přiznává, že komunističtí soudci se o nějaké důkazy nebo porušování zákona vůbec nezajímali. Věděli, že o výši trestu bylo rozhodnuto na stranických sekretariátech, že soudní proces má jen legalizovat represi obviněných a vyvolat strach u obyvatelstva. Přesto neváhali připojit své podpisy pod rozsudky smrti.

O tom, že Babice nebyly jen ojedinělým případem, vydala nechtěně svědectví v roce 1963 takzvaná »Kolderova komise«. Přísně tajná zpráva, určená předsednictvu ústředního výboru, popisuje »kabinetní justici«, která panovala u nás v letech 1948 až 1952. Podle této zprávy bylo v inkriminované době odsouzeno 27 000 osob v inscenovaných politických procesech s předem určenými rozsudky. Přeloženo do srozumitelné řeči – komunisté sami přiznali, že za pouhých pět let od nástupu k moci spáchaly jimi ovládané soudy téměř 27 000 justičních zločinů, z toho nejméně 200 justičních vražd!

Kdo je tedy odpovědný za babické justiční zločiny? Jsou to Gottwald, Slánský (později se sám stal obětí justiční vraždy), Široký a Zápotocký, kteří dva dny před zahájením procesu rozhodli, že bude vyneseno sedm rozsudků smrti, majetek odsouzených připadne státu a jejich rodiny budou deportovány? Nebo ti konkrétní soudci, kteří vlastně nesoudili, ale jen poslušně plnili stranický pokyn a podepisovali rozsudky. Dá se vůbec přijmout výmluva, že taková byla doba? O justičních zločinech vědělo komunistické vedení už od roku 1963, přesto nebyl žádný vyšetřovatel ani soudce postaven před soud.

A po pádu komunistického režimu? Trestní stíhání jediného žijícího soudce babického případu zastavil po deseti letech Okresní soud v Jihlavě s odůvodněním, že se na něj vztahuje amnestie prezidenta Antonína Novotného z roku 1960. Stalo se tak právě v Jihlavě, kde 14.7.1951 poslali soudci na potupnou smrt sedm nevinných...

Tři roky se pokoušel tajný agent získat Františka Trojana z Ohrazenice pro spolupráci s StB: „*Stačí jen, když se tu podepíšete a občas mi řeknete nějaké jméno, nic víc nechceme. Jeden podpis a vše o schůzce s Malým, Plichtou a Mityskou bude zapomenuto. Nikdo se nic nedoví.*“

Jak to bylo vlastně jednoduché. Mohl podepsat a nikoho neudat. Jistě ho i takové myšlenky napadaly. Měl už své zkušenosti, věděl, že když odmítne, hrozí mu mnohaleté vězení a ztráta majetku, vyhoštění... Kolik lidí se v té době ocitlo v podobné situaci? Podepsali... dnes říkají, nikoho jsme neudali, ničeho špatného jsme se nedopustili, někteří si nechávají dokonce svou »nevinu« potvrdit soudem.

František Trojan poslechl hlas svědomí a úpis d'áblu nepodepsal. Stal se dobrovolně posledním babickým vězněm. Dostal 8 let, dva roky strávil v uranových dolech. Nakonec se dočkal svobody a vrátil se na rodný statek. Cena, kterou za své rozhodnutí zaplatil, byla vysoká, ale čisté svědomí má hodnotu mnohonásobně vyšší.

Literatura

1. Hora, Ota: Svědectví o puči, Praha, Melantrich, 1991
2. Janoušek, Pavel: Případ Babice, Třebíč 2001
3. Jech, Karel: Kolektivizace a vyhánění sedláků z půdy, Praha 2008
4. Kabelka, Lubomír; Krejčířík, Milan; Petrová, Věra; Skokan, Ladislav a kol.: Opusťte školní budovu, Moravské Budějovice 2002
5. Navara, Luděk; Kasáček, Miroslav: Mlynáři od Babic. Nová fakta o osudovém dramatu padesátých let, Brno 2008
6. Plichta, Alois: Pravda o Babicích, Brno 2001
7. Rázek, Adolf: StB + justice nástroj třídního boje v akci Babice. Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu, Praha 2002
8. Slanina, Josef: Poznatky z šetření kauzy Babice po roce 1990. Příspěvek na konferenci v Třebíči v r. 2001 pod názvem „Babice po půl století“, ČKA, Praha 2002
9. Zejda, Radovan; Nahodil, Jindřich: Babice, Třebíč 2001

Seznam dokumentů

- 1 Projev poslance Československé strany národně socialistické Oty Hory v Národním shromáždění dne 21.11.1945.
- 2 Zápis politického sekretariátu KSČ ze dne 10.7.1951 o projednání soudních případů Antonín Mityška a spol. (Gottwald, Slánský, Široký, Zápotocký).
- 3 Procesní plán ve věci Malý a spol., Jihlava.
- 4 Rezoluce ze schůze konané 10.7.1951 na Státním statku v Jaroměřicích nad Rokytnou, podepsaná funkcionáři ZO KSČ a ZV ROH.
- 5 Úřední zpráva o dopadení teroristické skupiny vrahů na Jihlavsku, RP 6.7.1951, Rozsudek nad vrahy z Babic, RP 15.7.1951.
- 6 Masky s tváře babických vrahů je stržena, Drahomír Bárta, RP 14.7.1951.
- 7 Babický farář Drbola, Ludmila Cekotová, RP 18.7.1951.
- 8 Vatikán žehná babickým vrahům, Josef Rybák, RP 19.7.1951
- 9 Svědectví P. Jana Podveského, Lidová demokracie, 13.1.1990
- 10 Svědectví Ludmily Plichtové z roku 1968

DOKUMENT 1

Jestliže ze tří set poslanců, kteří požívají poslanecké imunity, by neměl ani jediný odvahu – i za cenu života – říci celému národu pravdu o tom, co se od skončení války, od Pražského povstání dodnes dělo a děje, a tím pro budoucnost rázně zamezit, aby všechna ta zvěrstva a bezpráví komunisty páchaná na nevinných lidech, byla z našeho života navždy vymýčena, pak nejsme hodni toho, abychom vykonávali poslanecký mandát. Je čas, aby se národu řekla pravda, že se nebojíme a že lidé musí zvednout hlavy, narovnat páteře a bojovat za svá práva.

Ota Hora v klubu poslanců Československé strany národně socialistické 20. 11. 1945

Projev poslance Oty Hory v Národním shromáždění dne 21.11.1945:

Slavné Národní shromáždění, paní a pánové! Ode dne našeho osvobození se příliš mnoho událo, dobrého i špatného, co naši občané bedlivě a kriticky sledovali a dále sledují. Republika utrpěla četné újmy, zvláště v době porevoluční, po 5. květnu, kdy se vyskytli i mnozí kořistníci, kteří ani na okamžik nezaváhali a na úkor republiky se obohacovali, považující naši revoluci jednak za cestu k rychlému zbohatnutí, jednak za jedinečnou příležitost k závatné kariéře bez práce, bez zásluh a bez odborných znalostí.

S této parlamentní tribuny volám nejen za vás, ale za všechny poctivé a republice věrně oddané občany: Majetek národu odcizený se musí národu vrátit! (*Potlesk.*) Ve vládním prohlášení nebyla tomu věnována náležitá pozornost. Avšak vláda, její orgány a všechny příslušné úřady musí učinit všechno, aby se do vlastnictví státu vrátil všechn majetek, který státu byl odcizen, a Národní shromáždění bude bdít nad tím, aby se tak skutečně stalo. K tomu nás zavazuje památka našich padlých a umučených vlastenců: *Plamínkové, Švermy, Opletala, gen. Bílého, Pešla, Dr. Slavička, Falty, Dr. Vančury, Vaňka* a tisíců jiných, bezejmenných hrdinů, kteří své životy obětovali za blaho a svobodu národa a nikoliv za blaho skupinky kariéristů a kořistníků.

Z mnoha tíživých problémů, které zasluhují mimořádné pozornosti, je na předním místě otázka vnitřní bezpečnosti. Pan předseda vlády ve vládním prohlášení poznamenal, že „*nad právní bezpečností občanů bude bdít jednotná, stranickými vlivy nedotčená a obecné důvěry hodná bezpečnostní služba a nezávislé soudy*“. Vítáme jako národní socialisté toto prohlášení a plně se za ně stavíme. O tu jednotu, o tu skutečnou nestranickost a o tu důvěru nám jde především. Bez dokonalé bezpečnosti není svobody. Nerad, velmi nerad tu přiznávám, že důvěra občanů k orgánům naší vnitřní bezpečnosti je silně podlomena, že s její organizací a praxí, s některými vedoucími bezpečnostní služby, kteří jsou laiky a nikoliv odborníky a přesto zaujímají vysoká místa v bezpečnostní službě, nejsou občané spokojeni. Nespokojeni jsou s tímto stavem i sami členové bezpečnostní služby, kteří vykonávají leckdy svou službu za poměrů neutěšených, a sami si kladou otázku: *Kam by to takhle dospělo?*

Bylo by otřásající mluvití podrobně a s uvedením sta a sta konkrétních případů o tom všem, co se událo od 5. května dodnes právě ve službě bezpečnostní. Víte to mnozí z vás tak dobře jako já. Po právní stránce tu jde o dosud nevysvětlené a zákonem nepodložené rozpuštění dřívějších sborů četnictva a policie – např. ve Slezsku – čímž byly způsobeny jistě velké hmotné i mravní škody našemu státu. Mezi příslušníky těchto sborů je mnoho obětavých vlastenců, kteří vždy věrně sloužili národu a republice. Přesto však byly vytvořeny nové orgány bezpečnostní služby a nakonec dnešní Sbor národní bezpečnosti, po většině z dobrovolníků laiků. Mnozí, snad většina z nich, byli i bez vojenského výcviku, bez odborných znalostí, a vyskytly se i případy, že se do těchto sborů vloudily i osoby několikrát trestané, jak to již zde řekl pan poslanec Víboch. Je přirozené, že místo důvěry vznikla v občanstvu nedůvěra, byť byla způsobena jen jedinci. Opravdu jen z nutnosti byli ve službě ponecháni národně spolehliví příslušníci bývalého četnictva a policie a přidělování byli většinou na podřízená místa, zatím co na místa vedoucí zasedli lidé snad zasloužilí, ale bez základních znalostí organizace a řízení bezpečnostní služby. Tím došlo a dochází k desorganizaci ve výkonu této služby. Vyskytl se i tak smutný zjev, že se pro udržení vysokého funkcionáře bezpečnostní služby v jeho funkci hrozí deputacemi a demonstracemi dělnictva velkých závodů.

Pozoruhodný je také fakt, že Sbor národní bezpečnosti byl vytvořen bez dekretů nebo zákonů. Domyslíme-li tento nepravý stav, mohli bychom směle tvrdit, že Sbor národní bezpečnosti je vlastně sborem nezákonným, ilegálním. (*Výkřiky komunistických poslanců.*) Trvá-li tento stav půl roku, neslouží nám to ke

cti právě proto, že jde o bezpečnost. (*Výkřiky komunistických poslanců. – Potlesk poslanců čs. strany národně socialistické a čs. strany lidové. – Hluk. – předseda zvoni.*)

Zdárný vývoj a výkon bezpečnostní služby záleží na jasných, zákonem podložených předpisech (*Potlesk.*) a zejména na lidech, na mravní a odborné kvalitě osob, jimž je tato služba svěřena. Proto tolik záleží na spokojenosti těchto pracovníků a na tom, aby jejich služba byla řízena s krajním pocitem spravedlnosti, práva, nestrannosti a s objektivním hodnocením jejich výkonů. (*Výkřiky komunistických poslanců.*) Některé zásahy zapůsobily nepříznivě hmotně i na cit spravedlnosti těchto pracovníků a dekret prezidenta republiky o zrušení jmenování a povýšení z doby nesvobody otrásl bezpečnostní službou v základech. Také povyšování důstojníků četnictva, kteří prokázali za okupace věrnost nacistům a nikoli republice, působí pobouření, protože např. naproti tomu nebyl reaktivován důstojník četnictva – legionář. Všechny spolehlivé příslušníky četnictva a policie nutno povolati do služby nazpět, pokud zůstali věrni republice, a provést povýšení všech, kdož své vlastenectví osvědčili v době nejtěžší. (*Potlesk. – Hlasy: Těch je málo!*)

Zvláštním zjevem je i jmenování osob s nižší hodností na místa velitelská a jmenování osob s vyšší hodností na místa jejich zástupců. Tak na příklad velitelem oblastního velitelství bezpečnostní služby je praporčík a jeho zástupcem štábní kapitán. (*Výkřiky. – Veselost.*) Co bychom řekli panu ministru národní obrany, kdyby jmenoval velitelem divize praporčíka a jeho zástupcem plukovníka nebo generála? (*Poslanec Harus: A proč ne, když je schopen? Samozřejmě! – Hluk.*)

Ano, ale jako schopný má být povýšen!

V bezpečnostní službě jako v armádě je schopnost vyjádřena také určitým stupněm hodnosti. Soudíme, že uvedenou praxí a nesprávným pochopením lidové demokracie právě na tomto úseku mohla by utrpěti nejen kázeň, ale i výkonnost příslušníků bezpečnostních sborů. Pocit pokoření, bezpráví a neocenění odborných znalostí a dlouholeté služby, a to vše často z důvodů nepochopitelných, nepůsobí příznivě na postiženého, ani na ostatní příslušníky sboru. Občané usilují o lidovou demokracii, ale neradi by viděli lidovou anarchii. (*Potlesk. – Výkřiky poslanců stran komunistických.*)

Také výchova příslušníků bezpečnostní služby, prováděná osvětovými důstojníky, musí být bezpodminečně nestranná. (*Dlouhotrvající potlesk.*), vedená v duchu vpravdě demokratickém, národním a státním. Mám dojem, že tomu tak není. Také přijímání do služeb SNB a hodnocení schopností nebudíž měřeno podle stranické legitimace. Po první světové válce se razilo heslo, vyjádřené prezidentem T. G. Masarykem: odrakoušit se. Po druhé světové válce, která nacistům umožňovala náš národ mravně rozkládat, musíme razit a také splnit heslo: odnacistovat se. (*Potlesk. – Výkřiky poslanců stran komunistických.*) odnacistovat se, a to všude a ve všem, i ve státní správě a v bezpečnostní službě. (*Potlesk.*) Ano, odnacistovat se i v těch policejních vazbách, kde i dnes často po týdny a měsíce trpěli naprosto nevinní lidé, mezi nimi i legionáři z prvního odboje (*Hlasy: Fuj! – Potlesk.*) a pro budoucnost znemožnit komukoliv způsoby připomínající nacistické metody, které nejsou hodny národa Husova a Masarykova. (*Potlesk.*)

Demokracie umožňuje kontrolu. Diktatury kontrolu znemožňovaly. Proto se v této válce za nacistické vlády všude zhoubně rozšířila tu více, tam méně hrozná choroba, jedno z četných neblahých dědictví nacismu, a to úplatkářství. Běda státu a národu, který by včas, všemi prostředky a energicky od nejmenších až po nejvyšší nevymýtil úplatkářský mor, který zachvacuje i dnes mnohé slabé povahy. (*Potlesk.*) Začíná to nevinnými úplatky a končí to nakonec závratnými částkami. Všichni občané jsou si před zákonem rovni. (*Potlesk poslanců čs. strany národně socialistické. – Výkřiky poslanců stran komunistických. – Hluk.*)

Předseda (zvoni): Prosím o klid.

Poslanec Hora (pokračuje): Všichni mají právo na včasné a spravedlivé vyřízení své záležitosti (*Výkřiky komunistických poslanců.*), a to bez sebemenšího úplatku. (*Stále výkřiky poslanců stran komunistických. – Hluk.*)

Předseda (zvoni): Prosím o klid.

Poslanec Hora (pokračuje): Všichni občané republiky musí bojovat proti tomuto zlu, aby korupce byla ničena a vymýčena. Více nezištnosti, více idealismu a méně hmotářství i v našem národě! (*Potlesk. – Výkřiky poslanců stran komunistických.*)

Při této příležitosti vyzvedám vysoko dosud nedocenené služby (*Výkřiky poslanců stran komunistických. – Hluk. – předseda zvoní.*) oněch poctivých pracovníků Sboru národní bezpečnosti, bývalých četníků a policistů. Oni často zachraňují pro stát milionové částky a hodnoty, poněvadž jsou neúplatní. Tito poctiví si zaslouží veřejné pochvaly a uznání. (*Potlesk.*)

Mluvím-li o vnitřní bezpečnosti, pak by bylo vhodně povšimnouti si i organizování tzv. závodní milice, která jako ozbrojený útvar budí oprávněnou pozornost četných našich občanů. (*Výkřiky poslanců stran komunistických.*) Stanovisko k ní však zaujmeme patrně v některém z příštích parlamentních projevů

Uzavírám a shrnuji: Každá revoluce – i revoluce naše – přinesla mnohé problémy a těžkosti a tím i některé nesrovnalosti a nepěkné přehmaty. Je dobře – a v tom je naše síla – že máme již nyní, po krátkém časovém odstupu, odvahu mnohé kritizovat ve snaze co nejrychleji konsolidovat naše vnitřní poměry, neboť je projevem nově se rodící lidové demokracie a vnitřní mravní síly naší osvobozené republiky (*Výkřiky poslanců stran komunistických.*), že můžeme kritiku pronést s této tribuny jako zástupci lidu opět svobodného národa a že náš lid nemusí čekat (*Hluk. – předseda zvoní.*), až by tato kritika byla napsána zahraničními žurnalisty v zahraničním tisku. (*Potlesk poslanců čs. strany nár. socialistické a čs. strany lidové. – Výkřiky poslanců stran komunistických.*) Sami sobě si vždy a za každých okolností říkejme pravdu, i když je krutá a trpká (*Potlesk poslanců čs. strany národně socialistické a čs. strany lidové.*), a také sami a bez zásahů zvenčí si své záležitosti vyřizujeme k blahu a prospěchu celého národa a státu. (*Potlesk.*) V tom je síla pravé demokracie a republiky.

V zájmu rychlé obnovy právního řádu a bezpečnosti ve státě nutno co nejrychleji vykonati zejména toto:

1. Budiž vypracován zákon stanovící přesnou organizaci bezpečnostních orgánů a vymezující přesně jejich práva a povinnosti. (*Potlesk poslanců čs. strany nár. socialistické a čs. strany lidové.*)
2. Ze sborů četnictva a policie necht' je vytvořen sbor jeden, s jednotným výcvikem a školením.
3. Nově uzákoněný Sbor národní bezpečnosti necht' je vytvořen především ze zkušených a lidové demokratické republice oddaných příslušníků četnictva a policie, kteří se v době okupace neprovinili proti národu a republice. (*Výkřiky poslanců stran komunistických. – Hluk. – předseda zvoní.*) Tím bude vytvořen kádr odborníků a splněn předpoklad vysoké úrovně odborné i mravní. (*Hluk.*)

Předseda (zvoní): Prosím o klid. Poslanec Hora (pokračuje):

4. Znovu budiž přísně a spravedlivě přezkoumána mravní a národní bezúhonnost všech osob, které až dosud byly přijaty do Sboru národní bezpečnosti, a vymýceny všechny, které do tohoto sboru svým porušeným charakterem nepatří. (*Potlesk poslanců čs. strany nár. socialistické a čs. strany lidové. – Výkřiky poslanců stran komunistických. – Hluk. – Předseda zvoní.*)

Pravda se neukřičí! (*Hluk trvá.*) Předseda (zvoní): Prosím o klid.

Poslanec Hora (pokračuje): Nazývá-li se naše bezpečnost »národní«, tím větší pozornost musíme věnovati všem Němcům v pohraničí a zejména dnes v kvasícím Těšínsku a Slezsku. Trvalou a mimořádnou pozornost nutno zaměřiti na Němce v pohraničí, kteří nosí pásku s nápisem »Pod ochranou« a jichž je tolik, že právem budí podezření – po neblahých zkušenostech s Němci – zda se pod těmito páskami neskrývá věčně zákeřný nepřítel českého národa. (*Potlesk. – Výkřiky poslanců stran komunistických.*)

Pravda se ukřičet nedá. Slavná sněmovno! Nestrannost, neúplatnost, odbornost a opravdová jednota jsou zárukami, že se vrátí důvěra občanů v orgány bezpečnostní služby. (*Hluk. – předseda zvoní.*) O to nám jde v zájmu občanů jak v Čechách, tak na Slovensku, na Moravě a ve Slezsku, neboť po té opravdové bezpečnosti nás občan živelně touží.

Tak jako spravedlnost je základem státu, tak i dobře vybudovaná bezpečnost je základem důvěry, klidu, pořádku a svobody ve státě. (*Potlesk poslanců čs. strany nár. socialistické a čs. strany lidové. – Výkřiky poslanců stran komunistických. – Hluk.*)

DOKUMENT 2

Zápis politického sekretariátu KSČ ze dne 10. 7. 1951 o projednání soudních případů Antonín MITYSKA a spol.

/přepis/

Politický sekretariát 10. července 1951.

Přítomni: soudr. Gottwald, Zápotocký, Široký, Slánský.

1. Vraždy na Jihlavsku.
(s. Rais, Kopřiva, Kopecký) **Usneseno:**
Návrh na rozsudek smrti v 7 případech se schvaluje.
Provedení rozsudku se nebude publikovat. Ministerstvo národní bezpečnosti provede bezpečnostní opatření během procesu v Jihlavě a okrese Mor. Budějovice.
V rozsudku se vysloví konfiskace majetku.
Po rozsudku budou ihned přestěhováni rodinní příslušníci odsouzených.
Případ třetího faráře bude vyloučen a bude později souzen.
Bude zjištěn původ zbraní teroristů.
Ministerstvo národní bezpečnosti projedná postupné zřizování pohotovostních oddílů v krajích, kde je zostřený třídní boj.
Bude dán pokyn soudům, aby soudily vesnické boháče, kteří jsou nyní pranýřováni pro neplnění dodávek.
(Zodpovědný s. Rais a Kopřiva)
2. Zpráva o soudním případě proti Žigovi a Vrbeckému, dále proti Albertu Hauptmanovi.
Schvaluje se.
(Zodpovědný s. Rais)
3. Reorganizace čs. hospodářství.
(s. Dolanský, Kliment) **Návrh se schvaluje s tím, že bude vytvořeno ministerstvo strojírenství, kde bude těžké i přesné strojírenství a ministerstvo všeobecné kovovýroby.**
Ministerstvo práce a sociální péče bude přeměno na ministerstvo pracovních sil.
Bude zřízeno ministerstvo státní kontroly.
Otázka Státní hospodářské rady bude ještě projednána, zatím se stanoví princip, že Státní hospodářská rada má být zřízena u předsednictva vlády, nemá to být zastupitelský orgán, ale orgán pomoci kterého by předseda vlády řídil, koordinoval a kontroloval hospodářská ministerstva.
Ukládá se kádrovému oddělení a oddělení PPO, aby spolu s příslušnými ministerstvy připravily do 15. 8. t. r. personální návrhy náměstků, ředitelů hlavních správ podle předloženého návrhu.
(Zodpovědný s. Dolanský)
4. Zpráva o snížení vlastních nákladů.
Zpráva se schvaluje a doporučuje se, aby některý pražský závod přijal závazek s konkrétním propracováním snížení výrobních nákladů.
(Zodpovědný s. Dolanský)
5. Návrh komise pro snížení neproduktivních nákladů.
Návrh se dle přiloženého materiálu schvaluje.

DOKUMENT 3

Procesní plán ve věci Malý a spol., Jihlava.

Doslovný přepis dokumentu

Hlavní přelíčení ve věci Malý a spol. bude probíhat ve dnech 12. až 14. července 1951 v Jihlavě v sále Dělnického domu.

Složení senátu: Předseda Dr. Rudý

Přisedící: Dr. Josef Kočí, Dr. Pavel Vítek

Soudci z lidu: s. Hauf, s. Dvořák.

Žalobu zastupuje: Eichler

Obhájci: Dr. Antonín Moravec, Dr. Jan Svoboda, Dr. Ferdinand Papoušek,

Dr. Jaroslav Soukup, Brno.

Pro případ potřeby Dr. Alfréd Topfer, Dr. František Hejný.

Středa 11. července 1951

Odpoledne porada s rozhlasem.

V 18.00 hod. porada s tiskem - provede s. Kolaja.

V 19.00 hod. předporada senátu (proces v kostce) v Grand hotelu.

Čtvrtek 12. července 1951

V 08.00 až 10.00 hod. zahájení procesu, čtení žaloby.

10 - 12 konstitutování obviněného

12 - 13 polední přestávka

13 - 16 konstitut. obvin.

16 - 16.30 přestávka

16.30 - 18 konstitut. obv.

18 - 19 přestávka, večere

19 - 21 konstitut. obv.

Pátek 13. července 1951

7.30 - 10 konstitut. obv.

10 - 10.30 přestávka

10.30 - 12 konstitut. obv.

12 - 13 přestávka

13 - 16 konstitut. obv.

16 - 17 přestávka

17 - 18 řeč prokurátora

18 - 19 přestávka

19 - 21 obhajovací řeči obhájců

Sobota 14. července 1951

7 - 9 porada o rozsudku

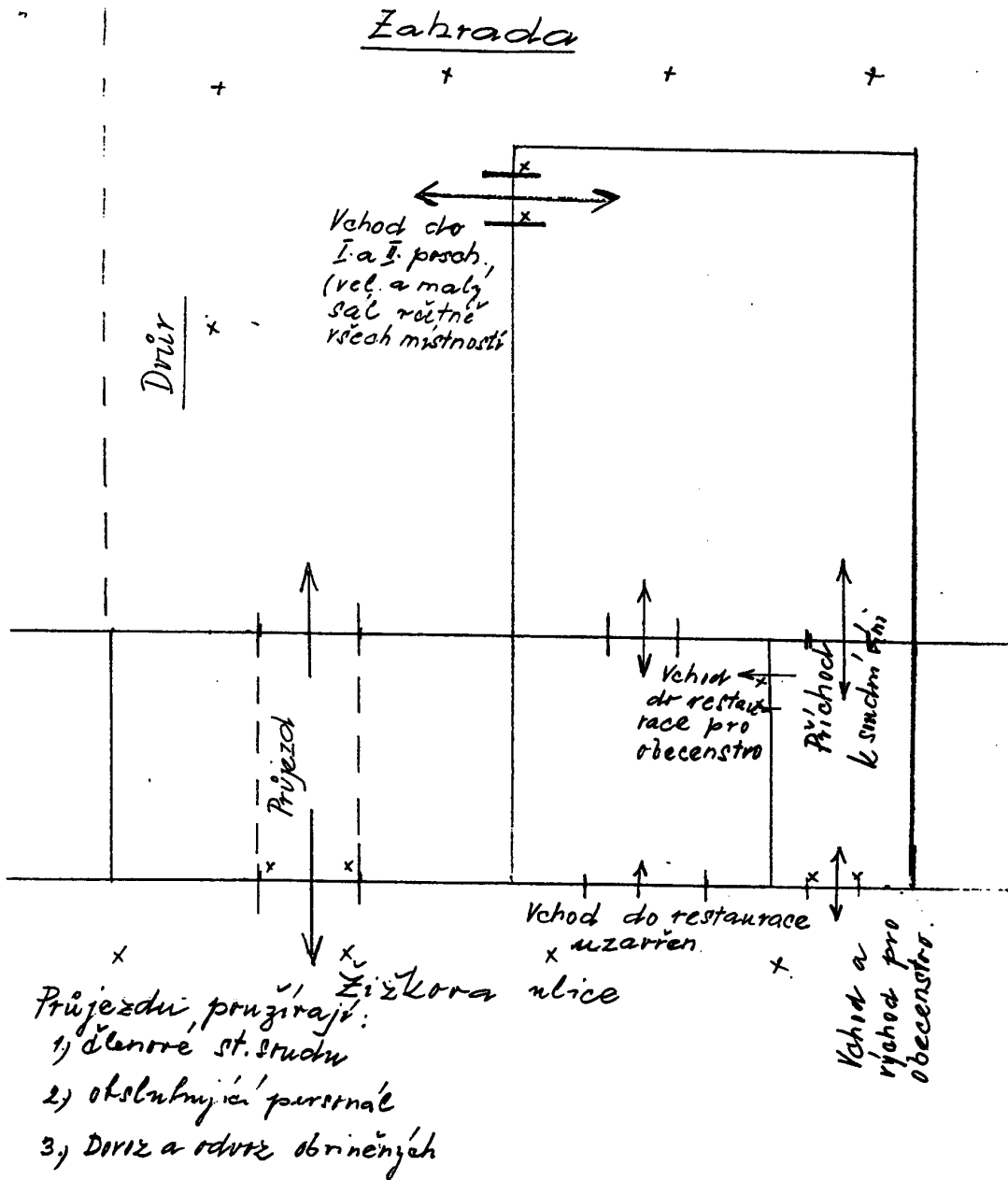
16 - 17 rozsudek.

Poznámka.

Svědci budou vyslechnuti a spisový materiál bude čten při konstitutu obviněných.

Trestní oznámení obsahuje 19 podezřelých osob, proti nimž je vedeno trestní řízení.

Proti dvěma osobám jest nutné trestní řízení zastaviti, protože při realizaci případu přišly o život, a jednu osobu jest zapotřebí vyloučit, protože není schopna výslechu.

Schema:

Dělnický dům

Jilbara, Zizkova ul.

I. posch.

Příloha č. 2

Podlaha:

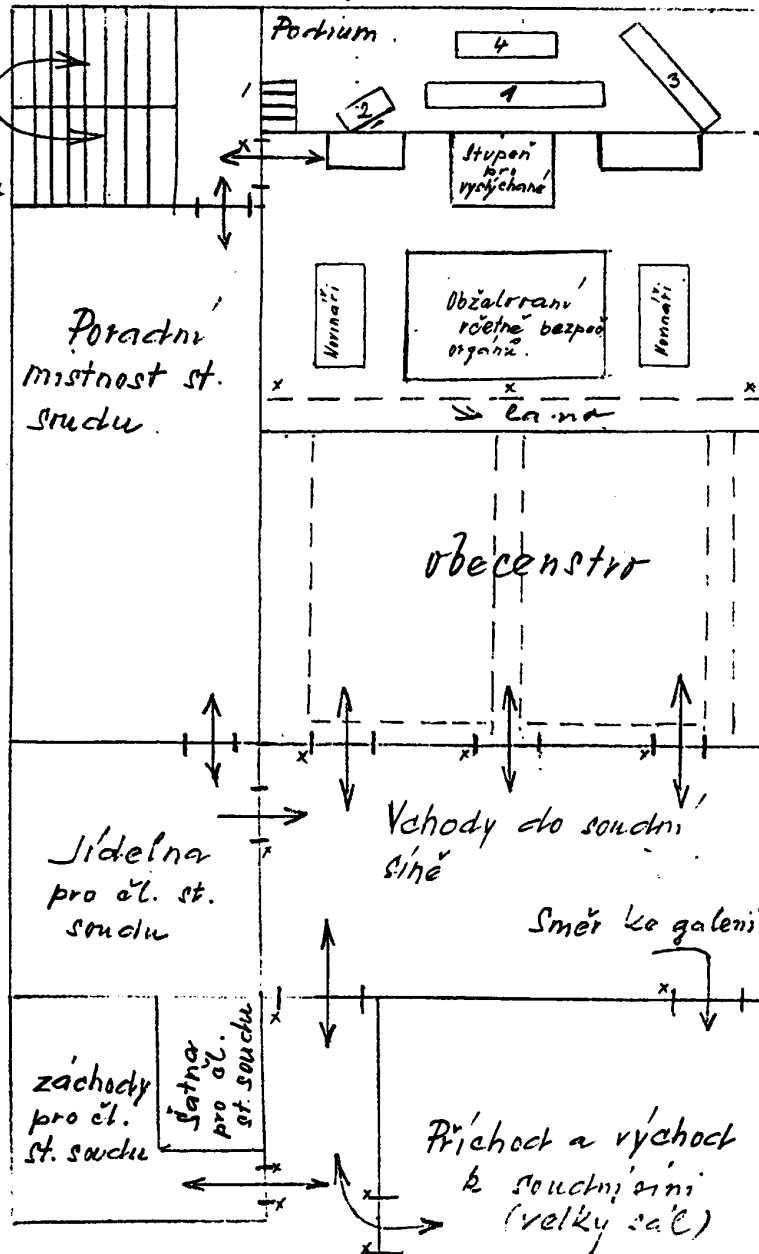
1. Senát

2. Prokurátoři

3. obhájci

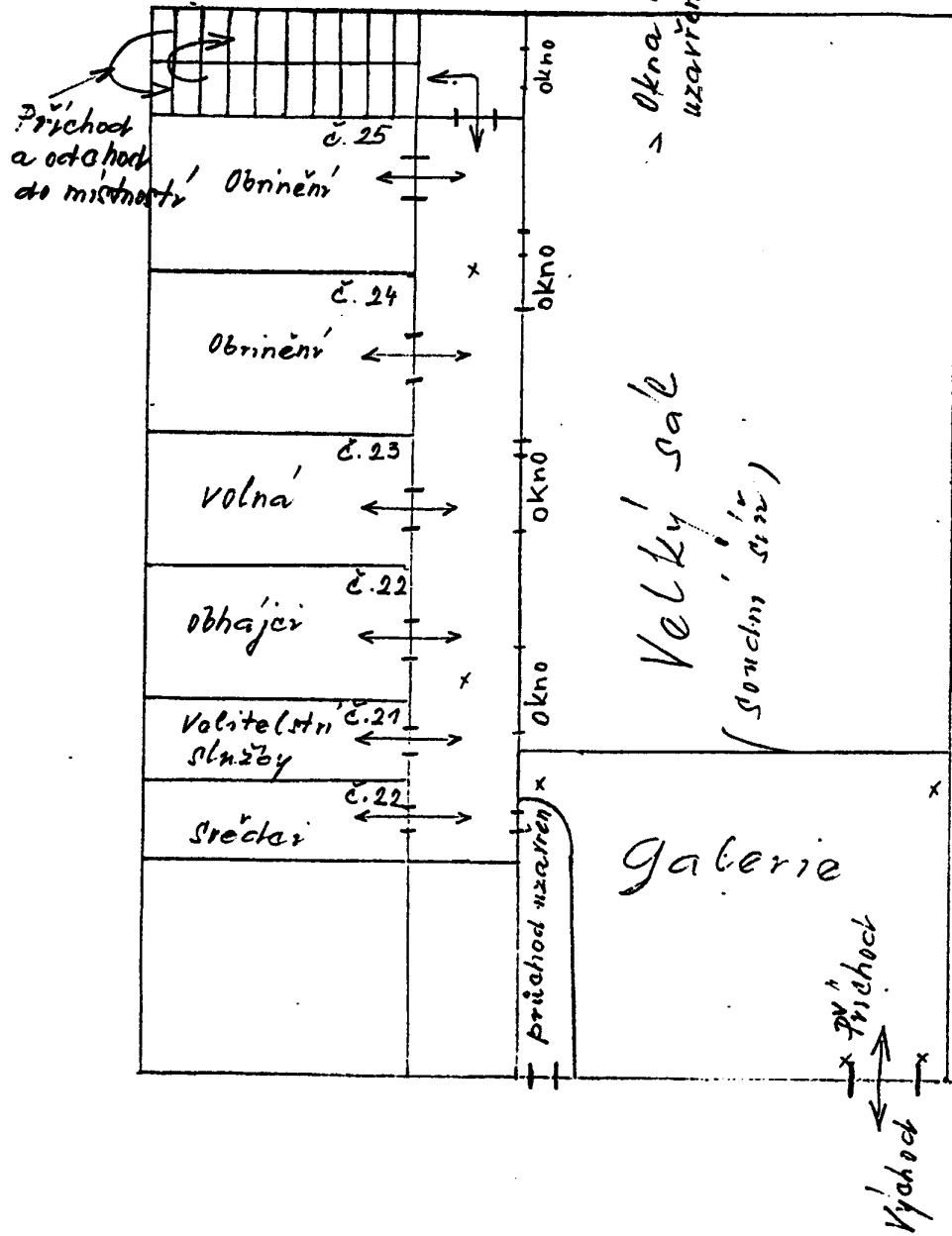
4. zapisovatelé

Příchoď a východ
čl. st.
soudu

cinema:
 Dělnický dům II. posch.
 Jihlava, Žižkova ul.

Priloha č. 3

DOKUMENT 4

ČESKOSLOVENSKÉ STÁTNI STATKY NÁRODNÍ PODNIK

STATEK JAROMĚŘICE NAD ROKYTNOU Z.O. KSC

Titl.
Krajský soud,
Jihlava.

Vaše zpráva značky ze dne Naše značka Jaroměřice n/Rokytnou
VĚC: JH/P/1160/51 11. července 1951.
Resoluce.

Závodní organizace KSC, ČSSS, n.p.,
statku Jaroměřice n/Rok. na své schůzi 10. července 1951 projed-
nala a prodiskutovala bestiální vraždu na funkcionářích lidové
správy v Babicích okr. Mor. Budějovice a z této diskuse vzešlo jed-
nohlasné usnesení, ke kterému se připojily dílčí organizace, Z.S. ROH
a všichni zaměstnanci statku Jaroměřice n/Rok.

Žádáme Krajský soud, aby přísně po-
trestal viníky a bestiální vrahy, kteří rozrušují naše hospodářství,
vraždí početné a pracovité členy našeho národa. Žádáme smrt za smrt.

Současně žádáme, aby byli potrestáni
všichni všichni jejich pomahači.

" M í r u z d a r . "

Svaz zaměstnanců v zemědělství
ZÁVODNÍ RADA SKUPINY ROH
statku Jaroměřice n. Rok.
Org. čis. skup. 2046.

Krejča Karel, předseda

 ZÁVODNÍ ORGANISACE
Československých státních statků n.p.
statek JAROMĚŘICE n. ROK.

Procházka *řídící*

TELEFON
č. 68

STANICE DRÁHY
JAROMĚŘICE nad Rokytnou

2701527 - 1920 12

DOKUMENT 5

Rudé Právo, 6. 7. 1951

Úřední zpráva o dopadení teroristické skupiny vrahů na Jihlavsku

Dne 2. července 1951 byla provedena v obci Babicích, okres Moravské Budějovice, surová vražda tří členů místního národního výboru. Dva ozbrojení bandité vnikli ve 22,30 hodin do budovy školy, kde zasedala čtyřčlenná rada místního národního výboru.

Vrahové, chráněni zvenčí dalšími spolupachateli, donutili členy rady, aby vyšli na chodbu a zde zákeřným způsobem ranami do zad zavraždili předsedu místního národního výboru v Babicích, fidičního učitele Tomáše Kuchtíka, místopředsedu místního národního výboru lesního dělníka Josefa Roubce a pokladníka místního národního výboru dělníka Bohumíra Netoličku. Předseda místního akčního výboru Národní fronty dělník František Bláha byl bandity zraněn.

Surová a zákeřná vražda zástupců pracujícího lidu, kteří po

celodenní práci vyřizovali záležitosti svých spoluobčanů, vzbudila ohromné rozhořčení všech občanů v okolí, kteří přispěli bezpečnostním orgánům při pátrání po pachatelích. Díky podpoře obyvatelstva, pohotovosti a součinnosti všech složek národní bezpečnosti bylo nalezeno místo úkrytu teroristů. Bandité na výzvu ke vzdání zahájili střelbu. V nastalé přestřelce byli dva bandité na místě usmrceni, ostatní se vzdali. Během necelých 24 hodin byla tak celá banda likvidována. Pomahači a přechovávači této teroristické bandy byli již z největší části zatčeni a budou po zásluze potrestáni.

Dosavadním šetřením bylo zjištěno, že v čele teroristické bandy byl agent západních imperialistů, který byl vycvičen v Bavorsku a nedávno dopraven na naše území, aby v žoldu nepřátel republiky vraždami a teroristickými akty rozvracel pokojnou práci našeho venkovského lidu a usiloval o návrat velkostatkářů, fabrikantů a bankéřů. Za peníze přinesené ze zahraničí se mu podařilo zorganizovat malou skupinku teroristů, rekrutujících se z rodin vesnických boháčů. Skupinka dostávala příkazy pro svou činnost ze zahraničí.

Tento nový, surový zločin ukazuje našemu lidu v plném světle gangsterské metody západních imperialistů a jejich zločineckých, bidáckých pomocníků u nás, a vyzývá pracující lid ke zvýšení bdělosti a k rozhodnějšímu boji vůči nepřátelům republiky. Se stejnou pohotovostí a neúprosností, s jakou byla likvidována skupina vrahů na Jihlavsku, orgány naší bezpečnosti, opírajíce se o lid, dopadnou každého, kdo se pokusí ohrožovat pokojnou práci a životy našeho lidu.

(ČTK)

Rudé Právo, 15. 7. 1951

Rozsudek nad vrahy z Babic

PRAHA 14. července (ČTK). V sobotu 14. července byl vynešen státním soudem v Jihlavě rozsudek nad členy teroristické bandy amerického agenta Malého.

V prostoru, vyhrazeném v jednacím síni obecnostvu, byly přítomny delegace pracujících z celého Jihlavského kraje.

Obvinění byli uznáni vinnými trestnými činy velezrady, sabotáže, sedm z nich také z vraždy, jednak vražd dokonaných, jednak nedokonaných a z pomoci a návodu k vraždám.

Odsuzují se za to:

Mityska Antonín,

Plichta Jan,
Němec Drahoslav,
Kopuleť František,
Škrdla Antonín,
Drbola Václav a
Pařil František,

všichni k trestu smrti.

Dalších sedm obviněných bylo odsouzeno k trestu odnětí svobody, a to:

Roupec Alois a Němec Karel na doživotí,

Brabenc Ladislav na 25 let,

Kopuleť Božena na 20 let,

Stehlík Ludvík na 20 let,
Nahodil Jindřich na 23 let,
Vorlíček Josef na 22 let.

Majetek všech odsouzených byl konfiskován. Boženě Kopuleť, Ludvíku Stehlíkovi, Jindřichu Nahodilovi, Ladislavu Brabencovi, Josefu Vorlíčkovi, Aloisu Roupcovi a Karlu Němcovi byly uloženy peněžité tresty jako trest vedlejší.

Všichni odsouzení pozbývají čestná práva občanská na dobu 10 let. Obvinění odsouzení k trestu smrti, ohlásili proti rozsudku odvolání. Ostatní obvinění trest přijali.

DOKUMENT 6

Rudé Právo, 14. 7. 1951

Maska s tváře babických vrahů je stržena

V Jihlavě probíhá v těchto dnech před senátem Státního soudu proces s organizovanou teroristickou bandou vrahů, kteří se po několik týdnů pokoušeli zavraždit pokojné obyvatelstvo na moravskobudějovickém okrese a jejichž zločinecká činnost vyvrcholila 2. července roku 1951 bestialním zločinem — surovou vraždou tří funkcionářů místního národního výboru v Babicích.

Na lavici obžalovaných usedlo 14 zlosynů: Antonín Mityška, vesnický boháč, Antonín Plichta, vesnický boháč, reakční římskokatoličtí kněží Václav Drbala a František Pařil a další, aby se zodpovídali za zločiny, které u nás během šesti let našeho nového života nemají obdoby.

Na lavici obžalovaných se zároveň octl i američtí imperialisté, neboť oni řídili ruce úkladných vrahů. Oni využívali v bavorském středisku profesionálních diversantů vůdce této tlupy — Ladislava Malého, který byl ve službách americké špiónážní agentury CIC letadlem vysazen v naší zemi, aby tu organizoval teroristické akce, který byl touto agenturou placen dolary, který jí byl vyzbrojován a pomocí rozhlasu neustále instruován.

Na lavici obžalovaných vedle úkladných vrahů sedí českoslovenští reakční emigranti — Zenklové, Ripkové, Lettrichové, Procházkové, Majerové, Peroutkové a spol., kteří se křečovitě snaží pomocí západních rozhlasových stanic v kalných vodách živlů z řad odstraněných, dřívě vládnoucích tříd, zasévat zavilou nenávist proti našemu lidu a jeho cestě k socialistické budoucnosti. Vzteklé jedovaté sliny, zuřivé nenávistné štvání Zenklů, Ripků, Majerů, Peroutků a spol. západním rozhlasem, to je ta liheň, z které se rodí zákeřní zločinci typu Mityšky, Plichty, Němce a jiných. Všichni z dosud vyslychaných vypovídají o tom, jak viděli ve štvavém vysílání západního rozhlasu návod a posilu k vraždě němu dílu, které konali. Ano,

bestialní vraždy jsou dilem reakčních emigrantů, jejichž štváním vyprovokováni, s jejichž požehnáním a souhlasem, který ostatně emigranti ze západních rozhlasových stanic stále projevují — šel Malý, Mityška, bratři Plichtové zabít.

Co sledovala a jaký cíl měla tato reakční spřež, tato společná fronta reakčních sil, které se sešly na stejné platformě, američtí imperialisté se špiónážní agenturou, českoslovenští emigranti desperáti, vesničtí boháčové a reakční katoličtí kněží — agenti vatikánské protilidové politiky?

Vrah Mityška, vesnický boháč, o tom vypovídá:

»Malý dostal od americké špiónážní agentury CIC příkaz zničit zásoby, skladiště. Vražditi a zavražďovat funkcionáře lidové správy tak, aby se každý bál přijmout funkci, aby nikdo nechtěl pro republiku pracovat, aby práce pro republiku byla oslabována.«

A další obviněný reakční farář František Pařil říká:

»Malý vyprávěl, že je zahraničním agentem a že sem byl vyslán ze západního Německa, kde byl školen a že teď zde má založit ilegální skupinu, vyzbrojit ji a provádět teroristické akce.«

Zavražďováním, terorizováním pokojného obyvatelstva se snaží američtí imperialisté, českoslovenští reakční emigranti a s nimi spojená spřež u nás brzdit naši cestu vpřed, znemožňovat našemu lidu budování šťastnějšího, radostnějšího, svobodného socialistického života. Snaží se rozvrátit republiku a obrátit náš vývoj zpět ke kapitalismu.

Stýská se jim po dobách první republiky, kdy mohli beztržně střílet do našeho lidu, kdykoliv se ozval, že chce chléb a snesitelný život. Stýská se jim po dobách, kdy měli v rukou moc a kdy z krve a potu pracujících si budovali přepychové vily a blahobytný život. Stýská a proto se zákeřně, gangstersky mstí a střílí do představitelů lidu, do nejlepších z řad pracujících.

Mstí se za to, že je lid poslal k čertu, že není již na nich závislý, že si vládne sám.

Ano, Zenklové, Slávikové, Šrámkové, to jsou titíž vrahové, kteří stříleli do našeho lidu již za předmnichovské republiky. Vrahové, kteří stříleli do lidu v Košutech, Krompaších, Mostě, jsou těmiže vrahy, kteří vypálili zákeřné rány do představitelů lidu v Babicích.

Takový je třídní smysl vraždy v Babicích. Taková je spojitost.

Kromě »pěkných míst«, která Malý, agent americké špiónážní služby, teroristům slíboval »až se to obrátí«, sloužili teroristé za žold. Sloužili za 300 korun denně, když byli »v akci«, za 200 korun denně, když »akce« nebylo. Peníze zaslala americká agentura CIC spolu se zbraněmi v dolarech, které Malý u nás měnil na koruny.

A za tento žold dostali teroristé od svých amerických a našich československých emigrantských chlebočárů a patronů příkaz vraždit a loupit.

Američtí imperialisté se velmi rádi vydávají za skutečné, pravé, »nejpravější« ochránce a rytíře svobody, demokracie, humanity. Spisovatelé, filosofové, publicisté, novináři sloužící v jejich službách, do nebes velebí »americký způsob života«. Ameriku pasují na vznešenou a přespravedlivou ochránkyni civilizace před »rudým nebezpečím«.

A podobně Zenklové, Ripkové, Majerové, Peroutkové se denno-denně ohánějí masarykovskou »humanitou«. Před únorem se přecasto lživě dovolávali demokratičnosti a zákonnosti k »slušnému, nenásilnému socialismu«.

A tak ve skutečnosti tento »demokratický« americký způsob života a tento »demokratický, nenásilný socialismus« vypadá:

»Malý dostal příkaz od Američanů,« vypovídá Mityška, »věšet, střílet, vraždit stoupence lidové demokratického režimu, bit je na každém kroku, před ničím se nezastavovat. Řezat všechny, kteří s politikou československé vlády souhlasí.«

Teroristé, poslušni příkazů svých chlebočárů, poslouchali.

Za vybízení a požehnání reakčního kněze Františka Pařila plánovali teroristé přepad pokojného obyvatelstva v Šebkovicích na moravskobudějovickém okrese, při němž mělo být 15 lidí postřeleno a pověšeno na stromofadí na návsi a domy těchto občanů měly být zapáleny.

Předseda státního soudu se ptá obžalovaného vesnického boháče Antonína Plichty, který se znám obyvatel, s nimž mělo být takto naloženo, navrhl, zda mu to nepřipomíná hrozný čin nacistických stvůr v Lidicích a Ležákách a zda mu nepřipomíná oblundné řádění amerických vojsk — následovníků hitlerovských armád — v Koreji.

»Je to něco podobného,« odpovídá cynicky zlosyn Plichta.

Tak to tedy vypadá, když se strhne maska s tváří amerických imperialistů, tváří Zenklů a Lettrichů. Tak to tedy vypadá, když se strhne maska se sladkých slov o demokracii, humanismu a »nenásilném socialismu«. Vefejně v rozhlase a tisku hovoří překrásnými slovy — svým agentům potají dávají příkaz věšet, střílet, bit, před ničím se nezastavovat.

Hlas babických vrahů, jejich bestialní čin, to je skutečný »Hlas Ameriky«, hlas »Svobodné Evropy«, hlas »BBC«. Odporná zločinecká tvář babických vrahů, to je jejich skutečná tvář. Není divu, že se zahraniční nepřátelský rozhlas ujal babických vrahů a jejich čin i vefejně schválil.

Nenávistným hněvem stíhá náš lid celou bandu zločinců a jejich pánů, zákeřných náseptavačů a travičů.

Od své cesty k socialismu se náš lid nikým zavraždit nedá, a ty, kdož se mu do cesty postaví i kdykoliv v budoucnosti, nelitostně tvrdou pěstí potrestá.

Marné jsou vzteky našich nepřátel, marné jsou jejich naděje na návrat kapitalismu. Náš lid slavně ve své zemi socialismus vybuduje a radostný, krásný, šťastný život si zajistí.

DRAHOMÍR BÁRTA

RUDE PRAVO 3
sobota 14. července 1951

Maska s tváře babických vrahů stržena (přepis článku)

V Jihlavě probíhá v těchto dnech před senátem Státního soudu proces s organizovanou teroristickou bandou vrahů, kteří se po několik týdnů pokoušeli zastrašovat pokojné obyvatelstvo na moravskobudějovickém okrese a jejich zločinecká činnost vyvrcholila 2. července roku 1951 bestialním zločinem – surovou vraždou tří funkcionářů místního národního výboru v Babicích.

Na lavici obžalovaných usedlo 14 zlosynů: Antonín Mityska, vesnický boháč, Antonín Plichta, vesnický boháč, reakční římskokatoličtí kněží Václav Drbola a František Pařil a další, aby se zodpovídali za zločiny, které u nás během šesti let našeho života nemají obdoby.

Na lavici obžalovaných se zároveň ocitli i američtí imperialisté, neboť oni řídili ruce úkladných vrahů. Oni vycvičili v bavorském středisku profesionálních diversantů vůdce této tlupy – Ladislava Malého, který byl ve službách americké špiónážní agentury CIC letadlem vysazen v naší zemi, aby tu organizoval teroristické akce, který byl touto agenturou placen dolary, který jí byl vyzbrojován a pomocí rozhlasu neustále instruován.

Na lavici obžalovaných vedle úkladných vrahů sedí českoslovenští reakční emigranté – Zenklové, Ripkové, Lettrichové, Procházkové, Majerové, Peroutkové a spol., kteří se křečovitě snaží pomocí západních rozhlasových stanic v kalných vodách živlů u řad odstraněných, dříve vládnoucích tříd, zasévat zvilou nenávist proti našemu lidu a jeho cestě k socialistické budoucnosti. Vztekají jedovaté sliny, zuřivé nenávistné štvání Zenklů, Ripků, Majerů, Peroutků a spol. západním rozhlasem, to je ta líheň, z které se rodí zákeřní zločinci typu Mitysky, Plichtů, Němce a jiných. Všichni z dosud vyslychaných vypovídají o tom, jak viděli ve štvavém vysílání západního rozhlasu návod a posilu k vražednému dílu, které konali. Ano, bestialní vraždy jsou dílem reakčních emigrantů, jejichž štváním vyprovokováni, s jejichž požeňáním a souhlasem, který ostatně emigranti ze západních rozhlasových stanic stále projevují – šel Malý, Mityska, bratři Plichtové zabíjet.

Co sledovala a jaký cíl měla tato reakční spřež, tato společná fronta reakčních sil, které se sešly na stejné platformě, američtí imperialisté se špiónážní agenturou, českoslovenští emigrantští desperáti, vesničtí boháči a reakční katoličtí kněží – agenti vatikánské protilidové politiky?

Vrah Mityska, vesnický boháč, o tom vypovídá: »Malý dostal od americké agentury CIC příkaz ničit zásoby, skladiště. Vražditi a zastrašovat funkcionáře lidové správy tak, aby se každý bál přijmout funkci, aby nikdo nechtěl pro republiku pracovat, aby práce pro republiku byla oslabována.«

A další obviněný reakční farář František Pařil říká: »Malý vyprávěl, že je zahraničním agentem a že sem byl vyslán ze západního Německa, kde byl školen a že teď zde má založit ilegální skupinu, vyzbrojit ji a provádět teroristické akce.«

Zastrašováním, terorizováním pokojného obyvatelstva se snaží američtí imperialisté, českoslovenští reakční emigranté a s nimi společná spřež u nás brzdit naši cestu vpřed, znemožňovat našemu lidu budování šťastnějšího, radostnějšího, svobodného socialistického života. Snaží se rozvrátit republiku a obrátit náš vývoj zpět ke kapitalismu.

Stýská se jim po dobách první republiky, kdy mohli beztrestně střílet do našeho lidu, kdykoliv se ozval, že chce chléb a snesitelný život. Stýská a proto se zákeřně, gangstersky mstí a střilejí do představitelů lidu, do nejlepších z řad pracujících. Mstí se za to, že je lid poslal k čertu, že není již na nich závislý, že si vládne sám.

Ano, Zenklové, Slávikové, Šrámkové, to jsou titíž vrahové, kteří střileli do našeho lidu již za předmnichovské republiky. Vrahové, kteří střileli do lidu v Košutech, Krompaších, Mostě, jsou těmiže vrahy, kteří vypálili zákeřné rány do představitelů lidu v Babicích. Takový je třídní smysl vraždy v Babicích. Taková je spojitost.

Kromě »pěkných míst«, která Malý, agent americké špiónážní služby, teroristům sliboval »až se to obrátí«, sloužili teroristé za žold. Sloužili za 300 korun denně, když byli »v akci«, za 200 korun denně, když »akcí« nebylo. Peníze zasílala americká agentura CIC spolu se zbraněmi v dolarech, které Malý u nás měnil na koruny.

A za tento žold dostali teroristé od svých amerických a našich československých emigrantských

chleboďarců a patronů příkaz vraždit a loupit.

Američtí imperialisté se velmi rádi vydávají za skutečné, pravé, »nejpravější« ochránce a rytíře svobody, demokracie, humanity. Spisovatelé, filosofové, publicisté, novináři sloužící v jejich službách, do nebes velebí »americký způsob života«. Ameriku pasují na vznešenou a přespravedlivou ochránkyni civilizace před »rudým nebezpečím«.

A podobně Zenklové, Ripkové, Majerové, Peroutkové se dennodenně ohánějí masarykovskou »humanitou«. Před únorem se přechoasto lživě dovolávali demokratičnosti a zákonnosti k »slušnému, nenásilnému socialismu«.

A tak ve skutečnosti tento »demokratický americký způsob života« a tento »demokratický, nenásilný socialismus« vypadá:

»Malý dostal příkaz od Američanů,« vypovídá Mityska, »všet, střílet, vraždit stoupence lidově demokratického režimu, bít je na každém kroku, před ničím se nezastavovat. Řezat všechny, kteří s politikou československé vlády souhlasí.«

Teroristé, poslušni příkazů svých chleboďarců, poslouchali.

Za vybízení a požeňání reakčního kněze Františka Pařila plánovali teroristé přeřad pokojného obyvatelstva v Šebkovicích na moravskobudějovickém okrese, při němž mělo být 15 lidí postřeleno a pověšeno na stromořadí na návsi a domy těchto občanů měly být zapáleny.

Předseda státního soudu se ptá obžalovaného vesnického boháče Antonína Plichty, který seznam obyvatel, s nimiž mělo být takto naloženo, navrhl, zda mu to nepřipomíná hrozný čin nacistických stvůr v Lidicích a Ležácích a zda mu nepřipomíná řádění amerických vojsk – následovníků hitlerovských armád – v Koreji.

»Je to něco podobného,« odpovídá cynicky zlosyn Plichta.

Tak to tedy vypadá, když se strhne maska s tváří amerických imperialistů, tváří Zenklu, Lettrichů. Tak to tedy vypadá, když se strhne maska se sladkých slov o demokracii, humanismu a »nenásilném socialismu«. Veřejně v rozhlase a tisku hovoří překrásnými slovy – svým agentům potají dávají příkaz všest, střílet, bít, před ničím se nezastavovat.

Hlas babických vrahů, jejich bestiální čin, to je skutečný »Hlas Ameriky«, hlas »Svobodné Evropy«, hlas »BBC«.

Odporná zločinecká tvář babických vrahů, to je jejich skutečná tvář. Není divu, že se zahraniční nepřátelský rozhlas ujal babických vrahů a jejich čin i veřejně schválil.

Od své cesty k socialismu se náš lid nikým zastrašit nedá, a ty, kdož se mu do cesty postaví i kdykoliv v budoucnosti, nelítostně tvrdou pěstí potrestá.

Marné jsou vzteky našich nepřátel, marné jsou jejich naděje na návrat kapitalismu. Náš lid slavně ve své zemi socialismus vybuduje a radostný, krásný, šťastný život se zajistí.

Babický farář Drbola

Pobožně se prostrlá obec Babice na návrh mezi háji a poli, na kterých dostráží obilí. Vesnice je zaplavena vůní lip. Na stromech se šermují zralé třesky. V čistých, spřáchaných, pokojných domcích žijí dobří lidé. Obsahující pole, vychovali děti, přejí si mir.

Nahodě na návrh je škola jednotřídní. Už svezl pomník, že kdo tu pracoval a žil, měl ji velice rád. S láskou tu uhlí a s láskou zdožil sňazy obrázky. Květinami. Ze školy blahořel dětský šep. Pádka šlohařka s láskou lpěla na svém mlhoraném panu řídicím, který je uhlí lásce k vědění, doborotě, spravedlnosti a čestnosti. Lásko k rodné zemi a jejímu prezidentovi, lásce k Sovětskému svazu, modrotře zemi láskořého štěstí a míru, jež lid vede velký Stalin.

Ráčout ze života, usměvně mládí a járe veselé bylo domovem v babické škole, kde uhlí řídicí učitel Tomáš Kuchčík.

Vedle školy je fara. Je to velký, masivní dům s prostorným dvorem a zahrádkou, s řadou pokojů a chodbou, drahou jako chobba záměchá. Pomurč, nemá ticho vane z tuštěných zdí, z práhného velkého dvora, porostlého prazárnu travou. Ani tábou láskořého tepla nedýchá z neobývaných pokojů bez knihovny, bez zícion, bez doleku srděře lidské ruky. Tu ukrytá za sedmi zámků, tabže mlkdo netušil, jak žije, bydlíel zavily nepřítel obce, spolutrah vlastních faráků. Člen dopadone s odosouze náandy, reakční farář Václav Drbola.

Farář Drbola nebyl v Babicích dlouho. Když přišel do Babic, hoče si od něj občané sli-bovali. Těšili se, že konečně k nim přijde člověk dobrý a čestný, který přilze k jejich

pěkné obci, že se brzy sblíží a sprítelí s občany Babice a že jim může pomáhat radou i skutkem, jak je zaplavna vůní lip. Na stromech se šermují zralé třesky, v čistých, spřáchaných, pokojných domcích žijí dobří lidé. Obsahující pole, vychovali děti, přejí si mir.

To se nestálo. Farář Drbola přijel do obce, nastěhoval se do fary a uznal se tam. Nervózně cházel ven, jen když musel. Člověk, který žil okolo fary, měl dojem, že je neobyčejně. Farář si odbyl kázání a měl, chladně kvým se nestýkal. Dovedl jít kolem pole, kde pracovali lidé, a nepozdravil. Zdálo se, že je potvrdil. Křikal bez nářenu. Konečně k němu přišel učitel Kuchčík a s ním takřka neustál slovo, ač je obce malá, nevěděli ani, kde kostelník bydlí.

Jedná rodina, kam farář Drbola docházel, byla rodina předsedy MNV, řídicí učitel Tomáš Kuchčík. Škola a fara jsou vedle sebe, a tak byli sourodí. Řídicí učitel i jeho žena dávali a vlně vřelá hosta a řídicí učitel Kuchčík se s ním mnoho navštěvoval. Byl milý člověk a důbry společník, měl humor a rád se zasmál, žertovně se ptával faráře, proč se dívá na svět tak nervóse a smáhl se ho rozebral. I když měl různé názory, smáhl se řídicí učitel Kuchčík vyvět faráře z jeho nevídné uzavřenosti a udělat z něho trochu láskořého člověka. Dlouho nemoal rozeznat, co asi vězí za farářovou uzavřeností. Nakonec usmáhl, že je to asi taková povaha, ale v zásadě že je farář Drbola člověk slušný a čestný. Proto se s ním přátelsky stýkal, svěřoval se mu se svými denními záležitostmi, s upřímností mu vyprávěl, jak mu záleží na zveleboní obce a vytrvale, i když bez úspěchu, se v něm snažil vzbudit zájem o řízení obce, o život babických rodín a jejich dětí a měl ho docela rád.

Viděl, že zmizeli nezaměstnaní, obecní chudáci, almužníci, křivě klavé přepády blůž, že talentě nadaných dělníků a malobabických dětí nejsou zabíjeni, ale hledány a pěstovány. Viděl, že jsou lidé veselější, spokojenější a šťastní, jak nikdy předtím nebyli. A že je to dlo pracujícího lidu měst i venkova, který vyhnal rasaku a záradce, že je to dlo lidové vlády a jejich zastupců od shora dolů až k prostým, pracujícím lidem, funkcionářům místních národních výborů, jako byli řídicí učitel Kuchčík, dělník Koupec, Blaha, Netušil. A z této dívočné zášti, která naplňovala všechny jeho myšlenky a každý nerv, uard mu v hlavě dábel-ský plan. Vypálit rannu proti-letové demokratickému zřizení, které učinilo navždy konec vidě- dě vykořisťování, statičtí, bankéřů a šlechtě i církevní hierarchie, vypálit ránu a namí- fit jí proti celé vláde lidu, kterou v Babicích představovali a zle- šťovali učitel, několik dělníků a ostatních pracujících lidí. Or- čit jako dějin zpět.

Zatím co babička občané v noci spali a myslili si, že jejich farář také spí, síděl se v jednání tmě k babické farsé bandité jak stíny netopýřů. Dlouhá je pustá farma chobba na farsé v Babicích, jako v ránu. Každě pondělí svítá proti jejímu temnému oknu jasné světlo z protějšího obce školy, kde zasedala rada MNV.

Poč okny fary chodil do školy souhrub Netušilka, Barta a Koupec. Řídicí učitel je často vřel před školou. Farář znal dobře den i hodinu. «Kdy bývají schůze?» ptali se teroristé, ukryti na farsé. «Kde?» S číbečským svřem v očích šel Václav Drbola před stupou vrabu, kteří vřadili za do- lary, vedl je na konce farmě chodby.

Občané Babice a okolí se zhr- zili, když se dověděli, že farář Drbola byl členem tupej, která jim zabila pana řídicího a další.

dua členy MNV. Zhroutil se, když před soudem všechno docela klid- ně, cynicky přiznal a ledově po- znal v radu jeho dobře známý hlás. Nemohl si strouvat v hlavě, že tak brozného zlodín se mohl dopustit člověk z jejich obce a k tomu kněz. Kněz, který je zpo- vídal a oddával, který křtil je- jich děti, který je vybíral ná- boženství. Netušil, že zneuzívá zpravodince, že si ve zpravodnici babického kostela sjednával schůz- ky z teroristy a americkými agen- ty. To netušil. Netušil, že když vyšel se svým neproakustelným obličejem z vrat fary a zamířil k vachariku Stehlikovi, že se za pět minut nato vylpěl na půhu a smluveným znamením stěli- draběnu člena tupej, vesnické- mu boháči a banditovi Plichovi, že je zde a vyhoř. mu na seno jidlo a píti z farské špičkaty a jiné dáčky. Netušil, že ve farské kanceláři, ve zdi za sídlní, za matrikami jejích rodín, čítel zříd- it tajnou protitřetí vyslačku, aby mohl hlásit do světa lid, že je u nás bláh, bláh, nezaměstna- nost, exekuce a teror. Ze jsou lidé otráveni, bosi, že vláda zavírá a nechává chátrat kostely a neto- wbuje vědění, ani aby se po- močili. Že čítel tou vyslačkou švit vyvycházejí zdroje zpráv »Hlasu Ameriky a »Svobodné Evropy».

Netušil, že v jejich blízkosti žil netvor tak nelidský, brozný, který si nenechal vzít na svědomí ani ten nejčistší smrtelný hřích, jen aby zase došli, co není mož- no dosáhnout — návrat kapita- listem.

Proto spolu s nimi přijalo celé široké okolí Babice a mo- ravnobučkovského okresu, stejně jako všechno pracující lid v naší vřetě se zadržujícími správu o jeho spravadičím a za- slouženém trstu.

L. CEKOTOVA

Babický farář Drbola (přepis článku)

Pokojně se prostírá obec Babice na návrší mezi lány polí, na kterých dozrává obilí. Vesnice je zaplavena vůní lip. Na stromech se černají zralé třešně. V čistých, spořádaných, pokojných domech žijí dobří lidé. Obdělávají pole, vychovávají děti, přejí si mír.

Nahoře na návrší je škola, jednotřídka. Už zvenčí poznáte, že kdo tu pracoval a žil, měl ji velice rád. S láskou tu i učil a s láskou zdobil stěny obrázky, kresbami a obrazy, schodiště květinami. Ze školy hlaholily v hodinách vyučování veselé dětské hlasy. Řada školáčků s láskou lpěla na svém milovaném panu řídícím, který je učil lásce k vědění, dobrotě, spravedlnosti a čestnosti, lásce k rodné zemi a jejímu presidentovi, lásce k Sovětskému svazu, mohutné zemi lidského štěstí a míru, jejíž lid vede veliký Stalin. Radost ze života, úsměvné mládí a jaré veselí bylo domovem v babické škole, kde učil řídící učitel Tomáš Kuchtík.

Vedle školy je fara. Je to velký, masivní dům s prostorným dvorem a zahradou, s řadou pokojů, s chodbou, dlouhou jako chodba zámecká. Ponuré, němé ticho vane z tlustých zdí, z prázdného velkého dvora, porostlého přezrálou travou. Ani trochu lidského tepla nedýchá z neobývaných pokojů bez knihovny, bez záclon, bez doteku srdečné lidské ruky. Tu, ukryt za sedmi zámky, takže nikdo netušil, jak žije, bydlel zavilý nepřítel obce, spoluvrah vlastních farníků, člen dopadené a odsouzené bandy, reakční farář Václav Drbola.

Farář Drbola nebyl v Babicích dlouho. Když přišel do Babic, hodně si od něho občané slibovali. Těšili se, že konečně k nim přijde člověk dobrý a čestný, který přilne k jejich pěkné obci, že se brzy sblíží a spřátelí s občany Babic, a že jim bude pomáhat radou i skutkem, jak to věřící od vlasteneckých kněží očekávají.

To se nestalo. Farář Drbola přijel do obce, nastěhoval se do fary a uzamkl se tam. Nevycházel ven, jen když musel. Člověk, který šel okolo fary, měl dojem, že je neobydlena. Farář si odbyl kázání a mše, chladně odpověděl na pozdrav, ale s nikým se nestýkal. Dovedl jít kolem pole, kde pracovali lidé, a nepozdravil. Zdálo se, že je podivín. Kázal bez nadšení. Kostelník mu přisluhoval u oltáře, ale farář s ním takřka neztratil slovo, ač je obec malá, nevěděl ani, kde kostelník bydlí.

Jediná rodina, kam farář Drbola docházel, byla rodina předsedy MNV, řídícího učitele Tomáše Kuchtíka. Škola a fara jsou vedle sebe, a tak byli sousedé. Řídící učitel i jeho žena rádi a vlídně vítali hosta, a učitel Kuchtík se s ním mnoho nadebatoval. Byl milý člověk, a dobrý společník. Měl humor a rád se zasmál, žertovně se ptával faráře, proč se dívá na svět tak nevrle, a snažil se ho rozebrat. I když měli různé názory, snažil se řídící učitel Kuchtík vyvést faráře z jeho nevlídné uzavřenosti a udělat z něho trochu lidského člověka. Dlouho nemohl rozeznat, co asi vězí za farářovou uzavřeností. Nakonec usoudil, že je to asi taková povaha, ale v zásadě, že je farář Drbola člověk slušný a čestný. Proto se s ním přátelsky stýkal, svěřoval se mu se svými denními záležitostmi, s upřímností mu vyprávěl, jak mu záleží na zvelebení obce a vytrvale, i když bez úspěchu, se v něm snažil vzbudit zájem o řízení obce, o život babických rodin a jejich dětí, a měl ho docela rád.

Mýlil se řídící učitel Kuchtík ve faráři Drbolovi. Netušil, že vítal a hostil ve svém domě nepřítel, který připravoval jeho smrt, záludného našeptavače vrahů, a spoluvraha, člena teroristické tlupy, která vedle jiných případů spáchala i vraždu v Babicích. Ta uzavřenost, zamlklost, ta nechuť pomáhat rozkvětu obce, kterou řídící učitel nemohl pochopit, ta nevšímavost, lhostejnost k lidem a jejich osudu, že pro něj neexistovali – to nebyla náhoda. Nebyl farář Drbola vždycky, všude, a s každým tak málomluvný a netečný. Dovedl zahořet, ba zaplanout ve společnosti ničemných lotrů, uměl se ne usmívat, ale d'ábelsky smát, když se jej teroristé ptali, koho by si přál »oddělat«, a on jim pohotově a bez rozpaků poradil členy rady MNV, soudruhy Kuchtíka, Neto-

ličku, Roupce a Bláhu. Nejenže poradil, ještě řekl, že tak to bude správné, jen ať prý »veřejných funkcionářů ubývá«.

Proč je tak nenáviděl? Co mu udělali řídicí učitel, který už skoro dvacet let učil všechny babické děti a byl opravdovým tátou svých školáků i dospělých lidí? Co mu udělali tři dělníci, obětaví pracovníci lidové správy v obci, kteří po práci místo odpočinku spravovali záležitosti Babic? Byli vážení, skromní, pracovití, nezištní, nemysleli na vlastní prospěch, ale na blaho všech. Na tuto otázku je jen jediná odpověď.

Nenáviděl vládu lidu a nenáviděl naše budovatelské úspěchy. Nechodil hluchý a nevidoucí kolem sebe, ba ne. Dobře viděl velký přerod a všestranný rozkvět, že se domy pracujících lidí pokrývají novými střechami, že exekutor zmizel z vesnice, děti že jsou pěkně oblečené a obuté, syté. Viděl, že zmizeli nezaměstnaní, obecní chudáci, almužníci, křiklavé případy lidí, že talenty nadaných dělnických a malorolnických dětí nejsou zabíjeny, ale hledány a pěstovány. Viděl, že jsou lidé veselejší, spokojenější a šťastní, jak nikdy předtím nebyli. A že je to dílo pracujícího lidu měst i venkova, který vyhnal reakci a zrádce, že je to dílo lidové vlády a jejich zástupců od shora dolů až k prostým pracujícím lidem, funkcionářům místních národních výborů, jako byli řídicí učitel Kuchtík, dělníci Roupec, Bláha a Netolička. A z této divoké zášti, která naplňovala všechny jeho myšlenky a každý nerv, uzrál mu v hlavě ďábelský plán. Vypálit ránu proti lidově demokratickému zřízení, které učinilo navždy konec vládě vykořisťovatelů, statkářů, bankéřů a šlechty i církevní hierarchie. Vypálit ránu a namířit ji proti celé vládě lidu, kterou v Babicích představovali a ztělesňovali osvětový učitel, několik dělníků a ostatních pracujících lidí. Otočit kolo dějin zpět.

Zatím, co babičtí občané v noci spali a mysleli si, že jejich farář také spí, slétali se v půlnoční tmě k babické faře bandité, jak stíny netopyřů. Dlouhá a pustá je farní chodba na faře v Babicích, jako v zámku. Každé pondělí svítlo proti jejímu těsnému oknu jasné světlo z protějšího okna školy, kde zasedala rada MNV. Pod okny fary chodil do školy soudruh Netolička, Bláha a Roupec. Řídicí učitel na ně často čekal před školou. Farář znal dobře den i hodinu. »*Kdy bývají schůze?*« Ptali se teroristé, ukrytí na faře. »*Kde*«, s ďábelským svitem v očích šel Václav Drbola před tlupou vrahů, kteří vraždili za dolary, vedl je na konec farní chodby a ukázal: »*Tam*«.

Občané Babic a okolí se zhrozili, když se dověděli, že farář Drbola byl členem tlupy, která jim zabila pana řídicího a další dva členy MNV. Zhrozili se, když před soudem všechno docela klidně a cynicky přiznal, a když poznali v radiu jeho dobře známý hlas. Nemohli si srovnat v hlavě, že tak hrozného zločinu se mohl dopustit člověk z jejich obce a k tomu ještě kněz. Kněz, který je zpovídal a oddával, který křtil jejich děti, který vyučoval náboženství. Netušili, že zneužívá zpovědnice, že si ve zpovědnici babického kostela sjednával schůzky s teroristy a americkými agenty. To netušili. Netušili, že když vyšel se svým neproniknutelným obličejem z fary a zamířil k varhaníku Stehlíkovi, že se za pár minut na to vyšplhá na půdu a smluveným znamením sdělí druhému členu tlupy, vesnickému boháči a banditovi Plichtovi, že je zde a vyloží mu na seno jídlo a pití z farské špižírny a jiné dárky. Netušili, že ve farské kanceláři, ve zdi za skříní, za matrikami jejich rodin, chtěl zřídit tajnou protistátní vysílačku, aby mohl hlásit do světa lži, že je u nás bída, hlad, nezaměstnanost, exekuce a teror, že jsou lidé otrhaní, bosí, že vláda zavírá a nechá chátrat kostely a nedovoluje věřícím ani, aby se pomodlili. Že chtěl tou vysílačkou živit vysýchající zdroje zpráv »*Hlasu Ameriky*« a »*Svobodné Evropy*«.

Netušili, že v jejich blízkosti žil netvor tak nelidský, hrozný, který si neváhal vzít na svědomí ani ten nejtěžší smrtelný hřích, jen aby zase dosáhl, čeho není možno dosáhnout – návratu kapitalismu. Proto spolu s Babickými přijalo celé široké daleké okolí Babic a moravskobudějovického okresu, stejně jako všechen pracující lid v naší vlasti, se zadostiučiněním zprávu o jeho spravedlivém a zaslouženém trestu.

DOKUMENT 8

Rudé Právo, 19. 7. 1951

Vatikán žehná babickým vrahům

„To že byli kněží? Takoví darebáci!“ řekla nám sedmdesátiletá stařenka o dvou reakčních kněžích, kteří se zúčastnili babické vraždy, a dodala: „Nezasloužili si jiný trest.“

A ty, soudruhu, jsi připomenul, že stejně jako k „člhoštskému zázraku“ a k zločinům fádových kněží, kteří skrývali bendevrovské bandity a vrahy a dělali špiony nepřátelům naší republiky, i sem do Babic že sahají prsty Vatikánu, té nejnestvůrnější agentury amerických palců války.

Ano, to jsi právě odpovídal na vysílání vatikánského rozhlasu, který se ujal babických vrahů a zločinné kněze Drbolu a Pařila oslavoval jako „mučedníky“. A při tom oznámil, že za tyto vrahy byly slouženy ve Vatikánu mše svaté. A při tom tento vatikánský rozhlas politoval náš lid, že ztratil v Drbolovi a Pařilovi své „pastýře“. A nakonec Vatikán vyslovil své city nikoliv vdovám a sirotkům po učitelích Kuchítkovi a po zavražděných dělnících, ale rodinám vrahů.

Tak mluví američtí agenti z vatikánského rozhlasu!

Co říká tomu náš lid, že zločinci Drbola a Pařil jsou v očích Vatikánu „mučedníky“ a že za ně Vatikán slouží mše? Ten Vatikán, který na druhé straně „odsoudil“ všechny komunisty a všechny, kdož s nimi společně bojují za mír, za lepší život lidu.

Co tomu říkájí občané Babic? Třebas ona nábožná žena, vdova po jednom ze zavražděných dělníků, kterého dal sprovodit se světa právě Drbola, jemuž ona denně vařila a kterému denně poklízela. Pěkný to „mučedník“, který spoluzavraždil muže této nábožné ženy!

Bylo by dobře zeptat se také babických občanů, jak těžce nesou, že ztratili v Drbolovi svého „pastýře“. Toho pastýře, který si ze zpovědnice udělal špinavou zločineckou špelunku, odkud udílel rozkazy nepřátelským agentům. Toho pastýře, který zneužívá zpovědního tajemství k tomu, aby se mstil na lidech, které nenáviděl, a aby posílal na tyto lidi úkladné vrahy?

Maska z tváře vatikánských pánů je stržena. Otevřené hájí

vrahy prostých lidí. Jejich „náboženství“ je jen pláštíkem jejich zločinů.

Jedno přikázání praví »nezasloužíš«. Vatikán však slouží mše a žehná i za vraždy těm, kteří nenávidí lid a lidovou vládu a kteří krví a mečem by chtěli obnovit vykořisťovatelský fád kapitalismu. Vždyť právě babičtí vrazi se řídili směrnicemi vatikánských míst, nenávidějících náš lid a naši republiku, sloužících americkým imperialistům a válce. Právě proto tito »pastýři« dávali vrahům na krk vysvěcené růžencečky a doprovázeli jejich zločinecké plány vzýváním »svatého Tadeáška«.

Hle, to je pravá tvář Vatikánu, věrného služebníka amerického imperialismu!

V jednom však má vatikánský rozhlas pravdu. Že v tichém moravském kraji zavládlo mezi pokojným obyvatelstvem vzrušení. Ale nejen v moravském kraji, i jinde. A bylo to vzrušení nad úkladnou vraždou tří poctivých českých lidí, vzrušení nad tím, že v řadách teroristů byli také dva kněží, kterým tito lidé věřili.

Tvář jednoho z nich jsme již v Rudém právu vykreslili. Avšak ani ten druhý, Pařil z Horního Újezda se od Drboly v ničém neliší. I on byl podařeným »sluhou božím«. Pamatují ho v Tasově na Moravě, kam byl církevními úřady přeložen z trestu, protože jeho nemravný život a jeho pletky se ženami budily veřejné pohoršení, a odkud byl přeložen proto, že defraudoval peníze v záložně. Ano, tento nehodný kněz byl trestán i církevními úřady, ale okamžitě se jej ujal Vatikán, když vraždil prosté lidi — z nenávisti k lidu, k jeho novému životu.

Vatikán se ujímá svých! Dává jasně najevo, který kněz se těší jeho přízni. Vlastenečtí kněží, kteří jdou věrně se svým lidem, jsou Vatikánem odmítáni, zločinní vrazi v kněžském rouše jsou vynášeni a velebeni.

Náš lid se tím nedá zmást. Vrah je vrahem i když za něho ve Vatikáne budou sloužit sebevice mši.

JOSEF RYBÁK.

DOKUMENT 9

Svědectví P. Jana Podveského

Lit. 5, str. 27 - 30

Byl jsem farářem v Jaroměřicích nad Rokytnou po P. Jindřichu Hladíkovi, který byl i jaroměřickým starostou a který pak přešel do Babic, sousední farnosti. Před prázdninami roku 1949 přišel za mnou Josef Ošmera, funkcionář KSČ, který se mi cítil zavázán, a důvěrně mi sdělil, že se v tomto kraji plánuje velmi zlá a nebezpečná akce, jejímž cílem je tvrdá likvidace mnohých kněží a věřících. Jsem prý v seznamu také. Velmi opatrně jsem to řekl svému příteli profesoru P. Josefu Kamínkovi, jaroměřickému strojníku Antonínu Maškovi, učitelce Karle Petrákové a jiným. I později nastoupivšího kaplana P. Josefa Valeriána jsem varoval a sdělil mu obsah výstrahy. S akcí se začalo v březnu 1951, tedy skoro dvě léta od oné Ošmerovy výstrahy. To mě rokytnický farář P. Jan Bula mezi čtyřma očima informoval, že ho navštívil spolužák z moravskobudějovického gymnázia, jehož jméno neuváděl. Že šlo o Ladislava Malého, se ukázalo až u StB v Jihlavě. Přišel prý za ním v uniformě SNB a uváděl, že je kapitánem zahraničního odboje. Byl prý pověřen převést pražského arcibiskupa Berana přes hranice. Jel prý s ním na České Budějovice, ale dostal prý telefonickou zprávu, že v Praze už Bezpečnost útěk zjistila. Proto zabočili na Vysočinu, kde to Ladislav Malý dobře zná. Arcibiskupa prý ukryl u zbožné stařenky v Brancouzích a až opadne zvýšená pohotovost Bezpečnosti, převede arcibiskupa jinudy, například přes Bratislavu. Arcibiskup prý toto přerušení uvítal, protože chce dát některému knězi pastorační a jurisdikční směrnice a kromě toho by se chtěl i vyzpovídat. A tak prý si Malý vzpomněl, že má v Rokytnici u Třebíče spolužáka, a proto za ním přišel, aby ho k arcibiskupovi zavedl. P. Bula se mě ptal, co tomu říkám. Věrohodnost zprávy se zdála být potvrzena hlášením sdělovacích prostředků, podle nichž byl arcibiskup odvezen z Prahy. To mělo zastříh, že arcibiskup Beran byl unesen.

Neskryl jsem P. Bulovi své pochybnosti a radil jsem mu naléhavě největší opatrnost.

Později jsem se P. Buly zeptal, jak to dopadlo. Sdělil mi, že Malý, prý z opatrnosti, všechno odložil. To několikrát. Zatím však mě četní mladí lidé, mně známí z válečného odboje, informovali, že je kapitán Malý také navštívil a pod předstíráním svého pověření jim ukládal vojenskou poslušnost a vstup do protikomunistické, jím zakládané tajné organizace. To mě dovedlo k závěru, že jde o provokaci Státní bezpečnosti. Poradil jsem P. Janu Bulovi, aby ihned přerušil s Malým styky. Poslechl mě – a za několik dní, koncem dubna 1951, byl zatčen.

Asi čtrnáct dní poté, co se mi P. Bula svěřil s návštěvou Malého, mi přišel babický administrátor P. Václav Drbola říci, že mu Malý sdělil pod pečeti mlčenlivosti, že arcibiskupa Berana skrývá v Čáslavicích a že si žádá kněžskou pomoc, aby se mohl vyzpovídat. Chápal to jako kněžskou povinnost před arcibiskupovou nebezpečnou cestou. Už chtěl jít, ale Malý to opětovně odložil. Důrazně jsem mu doporučil přerušit s Malým všechny styky. To bylo asi v půli června. Za pár dní byl zatčen. V krátké době byl zatčen i P. František Pařil, farář v Horním Újezdě. Ten sice se mnou nemluvil, ale domnívám se, že to s ním bylo podobně. Dodávám, že ani jeden z uvedených spolubratří se mi nezmínil, že Malý zamýšlí vraždy komunistických funkcionářů.

Je nesmyslné, že by některý z kněží vzal takové sdělení bez protestu na vědomí. Brněnský biskup dr. Karel Skoupý dal ostatně všem kněžím diecéze příkaz nezapojovat se do politiky. Malý se zřejmě u kněží omezil na vymyšlenou historku s arcibiskupem Beranem a potřebou jeho zpovědi. Vymýšlel si pro každého z kněží v detailech vždy něco jiného. Chodil veřejně v uniformě SNB. Počínal si hloupě i tím, že pil. Kromě toho je pozoruhodné, že všichni tři kněží byli zatčeni krátce poté, co Malému projevily nedůvěru. A nad to: Brněnský biskup Dr. Skoupý přivezl v roce 1969 z Říma od kardinála Berana zprávu a prohlášení, že v té době na Moravě nepobýval.

K babickým vraždám došlo 2. července 1951. Je vyloučeno, že by se někdo podílel na přípravě vražd z vězení.

Byl jsem Státní bezpečností zatčen 18. srpna 1951, tedy půl druhá měsíce, po babických vraž-

dách. Státní orgány jsem proti sobě popudil tím, že jsem vedl pohřební obřad zavražděných, z nichž Josef Roupec byl praktikující věřící katolík. A nebyl komunist! Jeho rodina se s P. Drbolou stýkala! Ve své řeči nad hrobem jsem odsoudil babické vraždy jako podlý zločin. Po mně přistoupil k hrobu přítlostlý muž, patřící ke státní reprezentaci a vyzýval přítomné, aby prohlédli a pochopili, komu naletěli. Mluvil i o zatčených kněžích, což jsem chápal jako osobní urážku, a proto jsem s ministranty od hrobu odešel. Později jsem se dozvěděl, že onen korpulentní muž byl ministr Václav Kopecký, tehdy hlavní ideolog KSČ. Po zatčení mi řekli, že jsem svým chováním ministra urazil.

Byl jsem zprvu uvězněn v želivském klášteře, který tenkrát sloužil jako internace. Vyšetřovatel StB mi sdělil, že prý jsem byl velitelem nezákonné skupiny 103 osob a že jsem měl radiové spojení se Západním Německem. Odmítl jsem to. Na to mi sdělil, že se na jaroměřické faře našly zbraně. Řekl jsem, že je tam musel někdo dát, načež vyšetřovatel prohlásil, že tedy obviňuji je a že mi to tedy „z čuně“ vytlučou. Zavolal posilu a začali mě bít, až ze mě krev tekla. Přitom mě nutili, abych podepsal protokol o přiznání. Když jsem opětovně odmítl, zavřeli mě do temnice bez topení, větrání a bez oken. Nebylo tam možná ani ležet ani sedět. Jíst jsem dostával tak málo, že do dne procesu v květnu 1952 jsem vážil jen 31 kg.

„Jestli se, Podveský, nepřiznáte, tak tady zdechnete! My vás dorazíme!“ Tak mi vyšetřovatelé vyhrožovali. Prosil jsem v modlitbách Pána o milost, abych vydržel a neřekl něco, čím bych někomu uškodil. Vydržel jsem. Bůh mne sílil. Nepodepsal jsem. Se smrtí jsem se smířil. Soud zasedl v Moravských Budějovicích. Bylo nás obžalováno dvanáct. Byl jsem jediný, co se „nepřiznal“. Proti mně svědčili dva spoluobžalovaní, které jsem vůbec neznal.

Ti dva, kteří proti mně svědčili, byli navedeni se slibem, že nebudou popraveni. Jejich manželky mi to sdělily. Soud pak ty dva jediné z celé naší skupiny odsoudil k smrti a byli tedy popraveni. Z návodu vyšetřovatelů svědčili, že jsem byl hlavou skupiny a že prý mi jejich svědectví neuškodí, že budu tak jako tak viset. Lživé svědectví jsem popřel. Nakonec jsem dostal „pouhých“ šestnáct let žaláře.

Tvrdili mi, že jsem měl spojení s Antonínem Plichtou, rolníkem ze Šebkovic a kostelním hospodářem v Babicích. Toho označili za jednoho z hlavních osnovatelů babického atentátu a popravili ho. Byl to člověk neobyčejně čestný, hluboce věřící a obětavý, když šlo o potřebu pomoci. Za okupace se silně zapojil do odboje. Odtud jsme se znali. Někdy v březnu 1951 byl za mnou a chtěl mne získat do protikomunistické skupiny, žádal o sdělení spolehlivých lidí. Varoval jsem ho. Za pár dní přišel znovu a chtěl mne a kaplana Valeriána odvést do zahraničí. Pak už za mnou nepřišel.

Jsem přesvědčen, že Plichta ve svém nadšení a zápalu pro spravedlnost naletěl Malému. S vraždou v Babicích však neměl nic společného. Malému podlehl větší množství mladých hochů na Budějovicku. Já jsem dospěl už v březnu 1951 k přesvědčení, že Malý je provokatérem StB a každého jsem před ním varoval.

Žije ještě? Existuje řada lidí, kteří nevěří, že byl po atentátu na útěku zastřelen. Je nápadné, že za skrývání po vraždách Malý vyběhl z úkrytu a že vystřelil do vzduchu. Dával tak znamení? Nelze odpovědět zatím na otázku, zda bylo jeho zastřelení v žitě fingované. Je to ostatně nepodstatné.

Budějovicko a Třebíčsko si strůjci vražd a teroru vzali na mušku proto, že zde šlo o nábožné lidi, mezi nimiž kněží a katoličtí laikové měli důvěru lidu. Za okupace vedli odboj. Vynikli v něm dřívější babický farář Hladík a Antonín Plichta. Komunistům se zde špatně agitovalo a bylo proto nutné podle jejich názoru odpor proti kolektivizaci zlomit.

Nechci pomstu! Jsem Kristův kněz a mou povinností je odpouštět. Jde však o pravdu, což je důležitější než potrestání viníků. Podle svatého Pavla jen pravda nás osvobodí.

DOKUMENT 10

Svědectví Ludmily Plichtové, provdané Vondráčkové, dcery popraveného Antonína Plichty, připravené pro soudní rehabilitaci v roce 1968

Lit. 5, str. 32 - 37

Dne 29. dubna přijela lidová milice a StB a obklíčila sousední dům za potokem, tj. Peckův. Můj otec si domyslel, že jde asi o mýlku a že chtějí obklíčit dům jeho, a proto, jen lehce oděn, uprchl směrem do luk k potoku a víc se nevrátil. Schovával se u pana Stehlíka, varhaníka v Cidlině. My jsme o něm nevěděli. Utekl proto, že už dříve jsme z různých míst slyšeli vyhrůžky. Začátkem dubna u nás dělali prohlídku Augustin Dobeš ze Šebkovic, Břínek z Vícenic a ještě dva, jež rodiče neznali. Zjišťovali, čím krmíme dobytek. Když odcházeli, Břínek těm ostatním řekl: „*Tu rodinu i s těmi parchanty musíme zničit!*“ V té době šel Josef Papoušek ze Šebkovic kolem našich, pohlédl na náš nedostavěný dům a kolemjdoucímu řekl: „*Až to Plichta dostaví, tak v tom bydlet nebude! O to se postaráme.*“

U Stehlíků v Cidlině vyhledal mého otce Ladislav Malý. Představil se mu jako agent vyškolený na Západě. Říkal, že má spojení se Západem a že odtud dostává pokyny, co má dělat. Otec mu to uvěřil. Neměl tušení, že Malý je členem StB a že se činí jako provokatér. Po setkání s Malým nám začaly docházet vzkazy. Malému nestačil otec, chtěl do své akce zavléci celou rodinu. My doma jsme žili v hrozně situaci. Já byla v té době v internátě rolnické školy v Jaroměřicích, kterou jsem navštěvovala. Musela jsem v květnu školu opustit a bylo mi nařízeno pracovat na státním statku ve Vícenicích. Jezdila jsem tam na kole asi čtyři kilometry. Moji bratři museli jít dělat do cihelny. Doma byl dobytek, stála práce na poli a na všechno byla matka sama. Ráno jsme vstávali už před třetí hodinou, abychom všecek dobytek nakrmili a obstarali, a pak jsme museli do práce. A když jsme odpoledne z práce přišli, museli jsme na pole a pak zase do noci krmit a uklízet dobytek.

Jednou k nám přijela StB z Jihlavy a vyslýchala oba bratry, kdeže je otec. Nemohli nic říci, protože to nevěděli. Vyšetřovatelé zavřeli každého do jedné místnosti, kde je bili a těžkými botami jim dupali po bosých nohách. Slezly jim z toho nehty. Když mučení zůstalo bezvýsledné, odešli. Bratr Antonín musel do nemocnice a nás tak bylo na práci méně.

Vedoucím hospodářství ve Vícenicích byl tenkrát jakýsi Špaček. Poslal mě plečkovat ruční plečkou mrkev. Děkala jsem, co jsem mohla, neměla jsem na to dost síly. Špaček na mě zle křičel, že málo dělám, vyhrožoval mi a pozval na mne dva členy SNB. Než jsem dojela domů, byli ti dva policisté už u nás a začali na mě opět se zlou. Už jsem to nemohla vydržet a s pláčem jsem utekla. Ale oni za mnou a musela jsem slíbit, že budu dělat víc, a ráno jsem šla zase do Vícenic do práce.

Koncem června nám Malý vzkázal, že musíme opustit dům, že nás chtějí zavřít. Neuvažovali jsme. Byli jsme zcela bezradní. Hrozný život nebylo možno snést, hledali jsme proto nějakou úlevu. Malý nás poslal do Třebíče k učiteli Novosadovi. Máme prý tam pobýt a pak že mě s matkou někam odveze. Já jela do Třebíče na kole a matka vlakem Novosad nás uvítal zle a prohlásil, že už to udal, a žádal, abychom šly pryč. Jely jsme tedy zase domů. Čekaly jsme, že po Novosadově udání nás přijdou vyšetřovat a hledat Malého, ale nic se nestalo. Příštího dne jsme dostaly od Malého a od otce vzkaz, že musíme dům opustit. Toho dne se také vrátil bratr Antonín z trebičské nemocnice. Malý vzkázal, abychom čekali za vsí, že nás odvezou na Slovensko. Odešli jsme tedy. Maminka pustila dobytek ze stájí a chlívků na dvůr, protože jí bylo líto, že musí trpět hladem. Čekali nás a odvedli do jakéhosi bunkru u Dolních Lažan. Příští noc jsme odešly k Vorlíčkům do Vacenovic.

Maminka však potom zůstala u své sestry, provdané Křížové v Lažanech. Malý nás do Vacenovic provázal, mě i mé bratry Antonína a Stanislava. Byl s námi i otec a pan Antonín Mityška z Horního Újezda. Ve Vacenovicích jsme zůstali den či dva. Malý nám řekl, že musíme být trpěliví, napřed prý musí všechno zařídit, než nás odveze jinam. V noci nás pak zavedl za otcem ke

Stehlíkům do Cidliny a prohlásil, že si mé bratry nechá u sebe, že budou při jeho práci hlídat. Tak se stalo, že Antonín i Stanislav a Mityška zůstali s Malým. Bylo to veliké naše neštěstí. Malý nikomu z nás o svých úmyslech naprosto nic neřekl a když něco psal, nikomu to neukázal. Podle tváře jsem mu nevěřila. Divila jsem se, že ho Mityška tolik poslouchá.

Zůstala jsem s otcem u Stehlíků přes noc. Ráno jsem se dozvěděla, co hrozného se stalo v Babicích. Když to uslyšel můj otec, byl z toho zničen a jen šeptal: „*To se nemělo stát!*“ Dozvěděla jsem se, že Malý nechal mé bratry někde u Babic a že šel s Mityškou do babické školy, kde byla jakási schůze, které se zúčastnili čtyři členové rady MNV; a že tři z nich byli zastřeleni. Potom přišel ještě do Cidliny ke Stehlíkům říci, co provedl, ale hned odešel, takže jsem ho ani neviděla.

Potom, jak jsem se dozvěděla, odvedl Malý mé bratry a pana Mityšku do polí. Tam prý se musejí ukrýt. Ale v té době už bylo okolí obsazeno milicí a četníky. Malý vystřelil světelnou raketu a když se po rozednění objevilo letadlo, střílel po něm. Asi tak dával znamení, kde všichni jsou. Ti milicionáři byli z Jihlavy a okolí, ba vyprávělo se, že někteří přijeli až od Českých Budějovic. Je vyloučeno, aby došlo k obklíčení pole tak rychle, kdyby Malý nebyl předem smluven. Také do Cidliny přijel ke Stehlíkům autobus plný milicionářů, vyskákali a obsadili Stehlíkův domek. Hned nás všechny začali vyšetřovat. Ptali se mě, zda jsem věděla, co měl Malý v plánu. Když jsem tvrdila, že jsem o tom neměla tušení, postavili mě ke stromu a hrozili mi zastřelením, když prý všechno neřeknu. Říci jsem nic nemohla, protože jsem, stejně jako můj otec, nic nevěděla. Pak mě odvezli do Želetavy do školy, kde mě příslušníci StB opět vyslyšeli. Nakonec mě zavezli do vyšetřovací vazby v Jihlavě, kde jsem byla asi čtrnáct dní. Potom mě s ostatními odvezli na státní statek v Ploskovicích u Litoměřic. Přišla jsem tam bez peněz, bez šatů, prádla a obuvi. Měla jsem jen to, co jsem měla na sobě.

Asi za měsíc byla za mnou dovezena maminka. Skrývala se napřed u Křížů v Dolních Lažanech a pak v polích kolem Vacenovic, kde to znala a kam jí její matka, má babička, nosila jídlo. Odtud má matka odešla k Pánkům na Horní Lažany. Kde se skrývá, věděl strýc Bednář ze Šebkovic, navštívil ji tam a slíbil jí, že jí podá zprávu, co má dělat dál. Maminka byla pomatená a nevzpamatovávala se pořádně dodnes. Zpočátku byla přesvědčena, že tatínka neoběsili, ale že ho odvezli do Ruska. Nemohla pochopit, že by se tak mohlo jednat.

Strýc Bednář věděl, že pan Klubal z Lukova byl s Malým, otcem a Mityškou ve styku, že však ho nezatkli. Šel se s ním radit, co by měla maminka dělat. Klubal poslal pro matku auto. Měla čekat u hornoujezdského mlýna a že prý ji odvezou na Slovensko. Maminku naložili, ale pak si musela přesednout do jiného auta. Místo na Slovensko ji a strýčka Bednáře odvezli do vězení v Jihlavě. Byla tam asi čtrnáct dní. Těžce stonala na nervy, třásla se jí pravá noha a ruka. Odvezli ji nakonec za mnou do Ploskovic, aby tam pracovala na státním statku. Šlo to špatně. Nic nechápala a stále hleděla jako do prázdna. Přesto musela pracovat. Roku 1957 ji odvezli na psychiatrii do Dobřan, odkud se vrátila částečně vyléčená. Je v invalidním důchodu a dostává 440 korun měsíčně.

Požádala jsem Krajskou prokuraturu v Jihlavě, aby mi byly vydány mé věci, co mi zůstaly v Šebkovicích. Spávala jsem totiž pod vypůjčenou starou dekou a neměla jsem pracovní oblečení. Krajská prokuratura mi poslala povolení k vydání věcí a já se rozjela do Šebkovic pro ně. Zašla jsem tam do úřadovny MNV. Předseda Dolák ještě spal a šla jsem proto k němu do bytu. Odevzdala jsem mu potvrzení. Odpověděl: „*Jó, Lidko, my jsme všechno rozdali chudým. Kdybys něco chtěla zpátky, musela bys to dát SNB, a je otázka, jestli by ti lidé něco vrátili.*“ Zastavila jsem se na chvíli u paní Koudelové a zamýšlela jsem odjet s prázdnou. Asi za hodinu mě tam zastihl posel s písemným rozhodnutím, že mi MNV jednou provždy zakazuje v Šebkovicích pobyt s okamžitou platností. Byl podepsán Papoušek Josef. Tak jsem odjela a už se nikdy o nic nehlásila.

Asi za rok dostala maminka předvolání na MNV v Šebkovicích, že se tam bude jednat o výměnek dědečkovi do Jaroměřic. Nic totiž po našem odchodu ze Šebkovic nedostával. Protože maminka byla nemocná, dala mi plnou moc a jela jsem do Šebkovic. Byl tam zástupce krajské prokuratury z Jihlavy, zástupce ONV, předseda MNV, KSČ a nějací členové MNV a JZD. Nejvíce si pamatuji Machovce, který na mě křičel: „*Plichtovy žensky se váli u Labe a my budeme vob-*

dělat jejich pole!“ Žádal, abychom se vrátily a pracovaly v JZD, když mamince stále ještě polovina usedlosti patří. Křičel, že hospodářství je za ten rok strašně prodluženo, že jen na mamincině polovině je třikrát sto tisíc dluhu, kdo to má platit a kdo má na to dělat? Držela jsem se toho, že mi v obci zakázali pobyt a že zpátky jít nemůžeme. Na Litoměřicku své pracovní povinnosti plníme, zadarmo by nás tam neživili. Zacházejí tam s námi jako s lidmi. Pak tedy začali všichni žádat, aby maminka tu svou polovinu usedlosti darovala státu. To jsme udělaly, abychom měly od nich pokoj a s podmínkou, že na stát přecházejí všechna břemena. Dostaly jsme vyrozumění, že stát naše darování přijímá, ale že výměnek dědečkovi v Jaroměřicích musíme dávat my. Sráželo se nám ze mzdy, a tak dědeček dostával aspoň něco z našich vydělaných peněz. Tak jsme tedy přišli v Šebkovicích o všechno. Tehdy jsem v Šebkovicích byla i v našem domě a viděla jsem, že tam byly vráceny aspoň nějaké nábytkové kusy: kredenc, skříň, dvě staré postele a staré peřiny. Ty jsem si přece jen odvezla.

Od roku 1951 jsem pracovala na Státním statku v Trnovanech, asi čtyři kilometry od Litoměřic, kam jsem chodívала nakupovat. na poštu, k lékaři a podobně.

Jednou v roce 1953 jsem se v Litoměřicích setkala s Ladislavem Malým, o němž se psalo, že byl zastřelen v poli u Bolíkovíc, kde se s mými bratry skrýval po vraždách v Babicích. Zнала jsem ho dobře. Viděla jsem ho mnohokrát. Měl svou typickou chůzi a víckrát jsem mu hleděla do očí. Byl to člověk střední postavy, měl oválný obličej, červené tváře, světlé vlasy a bradku. Věk bylo možno stěží odhadnout, mohl mít tak pětatřicet let. Koutek úst mu trochu cukal obličejem. V Litoměřicích jsem Malého uviděla kolem desáté hodiny dopoledne, bylo jasné a já ho s určitostí poznala. Zůstala jsem překvapením stát a nevěděla jsem, co mám honem dělat. Střetla jsem se s ním, on si mě také všiml, ale hned se obrátil a zmizel mezi lidmi. Nešla jsem za ním, protože jsem z něho dostala strach. Nepozorovala jsem na něm žádnou změnu od té doby, co jsem ho naposledy uviděla u Vorlíčků ve Vacenovicích. Nemohlo jít o náhodnou podobnost, protože i on mě poznal, a právě proto se otočil a rychle se ztratil.

Mohla bych ještě dodat, že Malý se usilovně snažil vypátrat pobyt mého otce, když utekl před zatčením koncem dubna 1951. Důvěřivý babický farář mu tenkrát otcův úkryt prozradil. Pak už se Malý otce nespustil...

Když asi 25. června šla maminka z třebíčské nemocnice, kde byla navštívit nemocného bratra Antonína, zastavila se na faře v Horním Újezdě, protože se dozvěděla, že se tam tatínek skrývá. Přišla jí otevřít farská hospodyně a zavedla ji za tatínkem. Tenkrát mu maminka řekla, že Malý je zrádce, že jím slibovaný převrat nebude, že on chce jen co nejvíc lidí do něčeho dostat. Říkala, že se to dozvěděla od švagrové, tatínkovy sestry, provdané Kutnarové, i od synovce Jindřicha Nahodila z Loukovic. Vtom se prudce otevřely dveře a v nich Malý, který zřejmě naslouchal. Zhurta prohlásil, že tohle si paní Kutnarová odpyká, že se o něm nesmějí roznášet takové řeči. Až prý se to převrátí, dá Kutnarovou potrestat.

Můj bratr Antonín zahynul podle doslechu střelami, jež na něj Malý v poli u Babic vypálil. Bratr Stanislav byl palbou Malého těžce zraněn a převezen do nemocnice v Třebíči, odtud pak do nemocnice v Brně. Oba bratry Malý pod pohrůžkou zastřelení donutil, aby s ním šli do Babic onoho nešťastného večera 2. července 1951, kdy se do okolí sjížděla auta a autobusy s milicí a četníky a kdy Malý v Babicích vraždil. Moji bratři vůbec netušili, k čemu se v Babicích Malý chystá. Jsem o tom do duše přesvědčena, i když po smrti Stanislava se to už dokázat nedá.

Můj otec Antonín se narodil v Šebkovicích dne 3. ledna 1894. Můj bratr Antonín se v Šebkovicích narodil 8. listopadu 1829. Byl z nás nejstarší. Bratr Stanislav, nejmladší, se narodil 16. listopadu 1931.

Rejstřík osob

- Badina 11
Bartík Jan 14
Bárta Drahomír 11, 30
Bednář 51
Beran Josef 20, 22, 48
Berka František 13
Bíbr Alois 14
Bílý Josef 31
Bílý Petr 15
Bláha František 8, 23, 26, 46
Blecha František 14
Brabenec Jan 18
Brabenec Ladislav 13, 40
Brindza František 14
Břínek Antonín 15, 50
Bula Jan 13, 20, 23, 27, 48
Buliček Antonín 15
Burianová Ludmila 18
Caha Josef 14
Cekotová Ludmila 11, 30
Čapoun Josef 18
Čepička Alexej 5
Černohous Josef 15
Demczak Jaroslav 12, 25
Dobeš Augustin 50
Dolák 51
Dolanský Jaromír 34
Doležal Bohumil 15
Domanský Milan 14
Drbola Václav 8, 13, 21, 22, 23, 27, 40, 42, 45, 48, 49
Drozd J. 39
Dvořák 35
Dvořák Bohumil 13
Dvořák František 15
Eichler 35
Faber A. 12
Falta Jaroslav 31
Fiala Stanislav 18
Filipský Leopold 15
Františ Alois 14
Fukač Josef 14
Gottwald Klement 5, 11, 12, 28, 30, 34
Hájková Anna 18
Hanzálek Antonín 14
Hauf 35
Harus Jan 31
Hejný František 35
Hercík 10
Hevera Antonín 14
Heydrich Reinhardt 22
Hitler Adolf 4
Hladík František 14
Hladík Jindřich 21, 48, 49
Hlouch Miroslav 13
Hlouch Zdeněk 14
Hochman Stanislav 15
Hofer Ferdinand 18
Hofman Tomáš 14
Holčapek Josef 15
Hora Ota 4, 5, 30, 31
Horák Jan 18
Horáková Milada 5
Hrdá Eliška 17, 18
Hrdý Stanislav 18
Hus Jan 31
Ilek Alois 14
Janoušek Pavel 29
Jedlička František 14
Jech Karel 29
Jenerál Josef 14
Jeřábek Josef 13, 20
Ježek Ladislav 13
Josífková Olga 18
Josl Antonín 15
Kabelka Lubomír 9, 29
Kadrnka Eduard 19
Kameníčková Eva 18
Kamínek Josef 48
Kasáček Miroslav 29
Klika Antonín 14
Klos Karel 25
Knorr Miloš 20
Kočí Josef 35
Kolaja 35
Kolář Josef 15
Kolder Drahomír 28
Kopecký Václav 4, 22, 34, 49
Kopřiva Ladislav 11, 25, 34
Kopuleť Blážena 13, 23, 40
Kopuleť František 13, 27, 40
Koudelová 51
Koukal František 21
Koukal Jan 15
Krahulík Jan 14
Krásný Jaroslav 18
Krátký Bohumil 13
Krejča Karel 39
Krejčířik Milan 9, 29
Kříž František 13
Křížková Drahomíra 3, 18
Kubeš Jan 15
Kuchtík Tomáš 8, 23, 26, 45, 46
Kunderová Marie 18
Kuřítka Ladislav 14
Kutnarová 52
Lettrich Jozef 42, 43
Machovec Václav 13, 51
Majer Václav 42, 43
Malý Jakub 13
Malý Ladislav 10, 11, 16, 19, 20, 22, 23, 24, 26, 30, 35, 42, 48, 49, 50, 51, 52
Mareček František 19, 22
Mařík Josef 18
Masařík Josef 15
Masaryk Tomáš Garrigue 31
Mašek Antonín 48
Melkus Jaroslav 15, 23, 27
Melkusová Božena 15
Mityska Antonín 8, 10, 11, 13, 16, 18, 24, 25, 27, 30, 40, 42, 43, 51
Mitysková Marie 12
Molík František 14
Moravec Antonín 14, 35
Motejl Otakar 25
Mucha Jan 14
Mukařovský Jan 12
Nahodil Jindřich 9, 10, 13, 22, 29, 40, 52
Nahodil Stanislav 3, 9
Navara Luděk 29
Nečas Jan 15
Nestrojilová Helena 13
Netolička Bohumil 8, 23, 26, 46
Neubert 22
Nevoral Jan 15
Němcová Anežka 12
Němec Bohumil 15
Němec Drahoslav 13, 24, 27, 40
Němec Karel 12, 13
Nosek Václav 5
Nováček Josef 18
Nováčková Blanka 18
Novák Jan 14
Novák Jiří 24
Novák Karel 18
Novosad 50
Novotný Antonín 18, 25
Opletal Jan 15, 31
Ošmera Josef 21, 48
Pánek Bedřich 15
Pánek Jan (Šebkovice) 13
Pánek Jan (Popovice) 13
Pánek Josef 13
Papoušek Ferdinand 35
Papoušek Josef 50, 51
Papoušková Růžena 18

Rejstřík osob

- Pařil František 13, 27, 40, 42, 43, 48
Peroutka Ferdinand 42, 43
Pešl Antonín 31
Petráková Karla 48
Petrová Věra 3, 9, 17, 29
Píka Heliodor 5
Plamínková Františka 31
Plavec Hubert 11, 23
Plichta Alois 23, 29
Plichta Antonín st. 9, 10, 13, 16, 18, 21, 23, 24, 27, 40, 42, 43, 46, 49, 50, 52
Plichta Antonín ml. 10, 23, 27, 50, 51, 52
Plichta František 14
Plichta Jaroslav 14
Plichta Stanislav 10, 15, 23, 27, 50, 51, 52
Plichtová Ludmila 12, 30, 50
Podveský Jan 15, 21, 22, 30, 48, 49
Poláček Arnošt 18
Procházka 39
Prudík Jaroslav 18
Rais Štefan 7, 11, 34
Rázek Adolf 7, 10, 20, 29
Reinisch Bohumil 18
Rejlová Anna 13
Ripka Hubert 42, 43
Roupcová Marie 12
Roupec Alois 13, 24, 40, 46, 49
Roupec Josef 8, 23, 26
Roupec Ladislav 13
Rösner Josef 14
Rudý Vojtěch 35
Rybák Josef 30
Samek Jan 19
Sapík Alois 18
Schopf Jan 18
Singer Karel 18
Skokan Ladislav 9, 29
Skoupý Karel 48
Slánský Rudolf 11, 21, 28, 30, 34
Sláma Antonín 15
Slanina Josef 29
Slaviček František 31
Slávik Juraj 42
Slezák Jaroslav 14
Solar Waldemar 22
Soukup Jaroslav 35
Smetana Gustav 15, 19, 23, 27
Stalin Josef V. 4, 45
Stehlík Ludvík ml. 13
Stehlík Ludvík st. 13, 40, 46, 50, 51
Stehlíková Aloisie 12
Stehlíková Ludmila 12
Stibořík Vladimír 24
Svitavský Karel 21
Svitavská Milena 21
Svoboda Jan 35
Svoboda Jaroslav 18
Suchna Karel 15
Šalamoun František 14
Šebela František 14
Šeliga Jan 14
Široký Viliam 11, 28, 30, 34
Škrdla František 13, 27, 40
Šlig Otto 21
Špaček 50
Šplíchal Antonín 14
Šrámek Jan 42
Šváb František 15, 25
Šverma Jan 31
Švihálek Jaroslav 14
Topfer Alfréd 35
Trchalík Josef 14
Trojan František 3, 15, 16, 17, 18, 28
Tuza Jan 18
Václavek Jaroslav 13
Valášek František 14
Valerián Josef 21, 48
Vančura Vladimír 31
Večeřa Jaroslav 14
Vejmelka František 13
Vejmelka Josef 13
Vejmelka Václav 13
Veselý Jan 18
Viboch Pavol 31
Vidourek Josef 14
Vítek Pavel 25, 28, 35
Vlček Jan 14
Vlček Oldřich 14
Vobůrka Bohumil 18
Vodička Karel 13
Vorlíček Jiří 15
Vorlíček Josef 13, 16, 18, 40, 50, 52
Vorlíčková Ludmila 12
Vrbková Marie 18
Vyskočil František 14
Zápotocký Antonín 11, 28, 30, 34
Závodský Osvald 25
Zejda Radovan 29
Zenkl Petr 42, 43
Zita František 12, 19
Žák Lubomír 18
Žákovský Stanislav 13
Žampa Antonín 18

Obsah

Prolog	3
Předehra	4
Rudá spravedlnost	6
Babická tragédie	8
Seznam soudních procesů a rozsudků v kauze Babice	13
František Trojan – poslední odsouzený	16
V režii StB	19
Svědectví	21
Skuteční viníci unikají	24
Epilog	28
Literatura	29
Seznam dokumentů	30
Projev poslance Oty Hory v Národním shromáždění 21.11.1945	31
Zápis z politického sekretariátu KSČ z 10. července 1951 o projednání soudních případů Antonín Mityška a spol.	34
Procesní plán ve věci Malý a spol., Jihlava	35
Rezoluce státního statku v Jaroměřicích nad Rokytnou	39
Úřední zpráva o dopadení teroristické skupiny vrahů na Jihlavsku	40
Maska s tváře babických vrahů stržena (Drahomír Bárta)	41
Babický farář Drbola (Ludmila Cekotová)	44
Vatikán žehná babickým vrahům (Josef Rybák)	47
Svědectví P. Jana Podveského	48
Svědectví Ludmily Plichtové z roku 1968	50
Rejstřík osob	53
Obsah	55

Poslední soud v kauze Babice

Svědectví pamětníků tragických událostí z roku 1951
archivními dokumenty doplnil a redakčně upravil Milan Krejčířík

Vyšlo soukromým nákladem jako neprodejná publikace
v listopadu 2009